

DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 10
OKTOBER 1964
113. ÅRG.

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 10

OKTOBER 1964

113. ÅRG.

Indhold:

En lektie i tro	223
»... Således skal I høste«	224
Fra missionens præsidentskab	225
Evangeliet – og de afdøde	226
Månedens spørgsmål	228
Den danske mission	229–234
Kronet med herlighed	Midtersiderne
Tempelrejse nr. 2	235
Distriktskonferencerne	236
Hjælpeforeningen	237
Primary	238
Søndagsskolen	239
G.U.F.	240
Præstedømmet	243
Kredslærerindernes budskab	244
Danske missionærer kaldet	244
Personlige nyheder	246

Forsidebillede:

Ældste Gordon B. Hinckley af De Tolv Apostles Råd

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år + oms 9%, i udlandet \$ 3,00 pr. halvår, \$ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør

Mary W. Kaiser, redaktør

Annoncer: Jørgen W. Schmidt

En lektie i tro

af President David O. McKay

Den første lektie om tro på Gud som vor Fader lærte jeg, da jeg knælede i bøn på min moders knæ i min tidligste barndom. Hun fortalte mig, at vor Fader i himlen ville høre og besvare et lille barns bøn lige så beredvilligt som forældre ville sige ja til deres barns ønske. Jeg troede ubetinget, hvad hun sagde; og når jeg bad, bad jeg Herren om velsignelser akkurat som jeg ville bede min jordiske fader om en eller anden gunst. Jeg kendte intet til det abstrakte princip tro, og dog havde jeg en sand og varig tro på, at Gud ville høre og besvare bønnen. Under sygdom anerkendte jeg aldsternes salvelse som en absolut kur; da f. eks. biskop Francis A. Hammond engang salvede mig under et alvorligt anfald af strubehoste, fik jeg øjeblikkelig lindring. Jeg husker tydeligt den stærke vished, som fyldte mit sind, da biskop Hammond velsignede mig og manede smerten bort. Der var ingen anden tanke i mig, end at jeg ville blive bedre, og det blev jeg fra samme øjeblik.

Det var med akkurat den samme tro, at jeg søgte Herren i en særlig bøn en nat, da jeg led af en stærk frygt som resultat af en eksalteret fantasi.

Når fader var borte hjemmefra den gang, undlod min moder aldrig, for hun gik til ro, at se efter, om der var indbrudstve eller andre ubudne gæster under sengen. Da jeg havde lagt mærke til dette gentagne gange, begyndte jeg at frygte tilstedeværelsen af indbrudstve næsten som en realitet, og jeg ville ikke være blevet overrasket en nat, hvis hun havde opdaget en tyv eller to, som lurede enten under sengen eller i et skab. Når lysene var slukket, kunne jeg ofte i fantasien høre fodtrin, som lisede i nærheden af vinduet, og jeg ikke blot hørte tyve, men drømte også om dem.

En nat, da jeg var mellem seks og syv år gammel, drømte jeg, at to tyve angreb moder og den lille, og da jeg prøvede at slå alarm, skød en af dem mig i ryggen. Hver eneste enkelhed af dette mareridt husker jeg den dag i dag.

Disse oplevelser og andre lignende forenede sig om at gøre nogle af mine netter næsten uudholdelige. Mine indbildte forestillinger om muligheden af, at nogen skulle gøre os fortræd, medens moder og de små var uden faders beskyttelse, tyranniserede min barnlige forstand og ophidsede mine følelser til en sådan grad, at det var hårdt at bære. Efterhånden som jeg blev mere moden, følte jeg mig ofte taknemmelig for, at mine forældre havde valgt mine bøger med omhu, og at jeg i den alder ikke kendte noget til de bloddryppende historier i de billige bøger. En eller anden har sagt, at »mange har ikke lykkeligere øj-

blikke end dem de tilbringer i ensomhed, overladt til deres egen fantasi«, men for mig blev disse søvnløse øjeblikke i ensomhed i mørket de ynkverdige i mit unge liv.

Den bestemte omtalte nat vågnede jeg af en eller anden let årsag, og indbildte mig snart, at jeg kunne høre fodtrin i nærheden af vinduet. Indbildning fulgte den indtrængende rundt om huset til spisetuedøren. I løbet af kort tid var jeg næsten sikker på, at han var inde i huset. Min frygt må have nået et temmelig højt punkt, for jeg åndede tungt, og jeg syntes, jeg kunne høre mit hjerte banke. Andre nætter havde jeg til en vis grad oplevet den samme frygt, og mine forældre havde senere fortalt mig, at det blot var indbildning. Denne nat kom den tanke til mig, at hvis dette var en indbildning, burde jeg overvinde den; og hvis det var en realitet, behøvede vi i sandhed beskyttelse.

Sand mod moders belæring og min sjels naturlige længsel søgte jeg Herren i bøn. For mig var der kun én måde at bede på, og det var at knæle ned ved sengekanten. Det var ikke nogen lille anstrengelse at slå ud af sengen og knæle i mørket, men jeg gjorde det og bad som aldrig før om Guds trøst og beskyttelse. Netop da jeg sagde »Amen«, hørte jeg en stemme sige, lige så tydeligt som jeg nogensinde har hørt en stemme i mit liv, »Vær ikke bange, intet vil gøre dig fortræd«. Øjeblikkelig forlod al frygt mig. Jeg følte mig straks trøstet og krøb tilbage i sengen til en dejlig, fredelig søvn. Jeg anerkendte den gang stemmen som Herrens røst, som besvarede en oprigtig bøn fra en af Hans drenge i nød, og sådan anerkender jeg den i dag.

Oftentimes, når denne drengeagtige frygt begyndte at opstå, genkaldte jeg mig øjeblikkelig det trøstende øjeblik og hørte igen ordene »Vær ikke bange, intet vil gøre dig fortræd«. På kort tid erstattede guddommelig vished den indbildte frygt.

Således beviste jeg ved virkelig erfaring, at mine forældres lærdomme var sande, at min himmelske Fader ville høre og besvare en lille drengs oprigtige bøn lige så beredvilligt som hans forældre ville opfylde et af hans ønsker, idet den eneste betingelse er, er det til drengens bedste? I dette tilfælde viste det sig at være af livslang trøst for mig og absolut vished om sandheden af Kristi ord, som jeg læste senere i livet: »Alt hvad I beder om i bøn, og tror, skal I modtage.« (Se 3 Nephi 18:20).

David O. McKay

» således skal I høste «

AF PRÆSIDENT EZRA TAFT BENSON

Kirken havde kun været organiseret i meget kort tid, da Herren talte angående forældres vigtige pligt til at oplære deres børn. I et ofte citeret skriftsted i Lære og Pagter hedder det:

»Og atter, om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålgelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.« (L. & P. 68:25).

Forpligtelsen til at undervise Zions ungdom i evangeliets principper hviler direkte på Kirkens forældre. Ikke blot er der en forpligtelse til at *undervise* i disse principper, men Herren siger yderligere i den samme åbenbaring:

»Og når deres børn er otte år gamle, skal de døbes til deres synders forladelse og modtage håndspålgelse.« (L. & P. 68:27).

Det er en forpligtelse for forældrene at sørge for, at disse hellige ordnansers udføres, efter at børnene er blevet undervist på rette måde. Det er ikke for-

ældrenes forret at tillade, at deres børn vokser op og vælger selv. Det er deres pligt og deres ansvar at oplære dem, medens de endnu er unge, og sørge for, at disse vigtige ordnansers udføres til deres bedste.

I samme åbenbaring påpeger Herren, at det er forældrenes pligt at lære deres børn at bede. Dette betyder ikke blot personlige bønner. Jeg er sikker på, at det betyder at lære dem ved eksempel gennem familiebønner. Vi behøver den helliggørende indflydelse, som kommer af hengivenhed i hjemmet — bøn som en familie. Herren påpeger endvidere, at de skal holde sabbatsdagen hellig, at de skal ihukomme deres arbejde, at der ikke skal være nogen lathed. Og Han taler meget tydeligt om den sag, at børn vokser op i lediggang, thi Han siger:

»Jeg, Herren, er ikke helt tilfreds med Zions indbyggere, thi der findes lediggengere iblandt dem, og deres børn vokser op i ugudelighed. De søger heller ikke alvorligt efter evighedens skatte; men deres øjne er fyldt med griskhed.

Det burde ikke være således og må afskaffes mellem dem« (L. & P. 68: 31—32).

Denne åbenbaring, der blev givet i Ohio lidt over et år efter at Kirken var organiseret, blev også bragt af Oliver Cowdery til de hellige i Zion efter Herrens befaling.

Vi finder også i åbenbaringerne, at Herren gør det ganske klart, at ingen er undtaget fra denne forpligtelse til at oplære deres børn på rette måde. Jeg ville ønske, mine brødre og søstre, at vi som forældre kunne gøre os fortjent til den samme ros, som Herren gav Fader Abraham med følgende ord:

»Jeg har jo udvalgt ham, for at han skal pålægge sine børn og sine efterkommere at vogte på Herrens vej« (1. Moseb. 18:19).

Hvor vidunderligt ville det være, hvis vi blot kunne gøre os fortjent til et sådant anerkendende ord som ægte-mænd og fædre og som mødre og forældre i Zion!

(Fra » SO SHALL YE REAP«, af Ezra Taft Benson, pp. 111-112)

Fra missionens præsidentskab

Som mit budskab til de hellige i den danske mission i denne måned vil jeg gerne bringe en gengivelse af en redaktionel artikel i CHURCH NEWS for 12. september 1964:

KYSKHED — BEDRE END RUBINER

Da Peter skrev sit andet brev til de hellige i Kirkens første tid, talte han om den kostelige gave, tro, som Frelseren havde givet menneskeheden. Og så lærte han dem: »Sæt ind på i jeres tro at vise DYD».

Hvor kostelig er ikke dyden, hvor dyrebar for alle rettænkende folks hjertes! Der kan ikke være nogen lykke uden den, ingen tillid, ingen hengivenhed.

Man kan heller ikke udføre noget virkeligt uden den, for selv om verden hengiver sig til synd, peger den stadig fingre ad den, som forsøger at opnå noget, men som »har en rem af huden».

Uden dyd er der ingen renhed. Uden renhed er der ingen styrke. Uden styrke er der ingen karakter. Uden karakter er der ingen åndelighed, og uden åndelighed er der ingen frelse i Guds rige.

Kort sagt, tro uden dydens gerninger er dødt. Forældreskab tilsigter at være guddommeligt rent på jorden, og derfor anbringer den Almægtige strenge vagter omkring det, for det må bevares i renhed.

Ethvert hjem, hvor Hans dyrebare børn bliver født, for så vidt angår sidste dages hellige, burde være et Guds hus. Ethvert hjem skulle være baseret på ægteskab, som er helligt. Krænkelser af ægteskabspagten er en alvorlig forbrudelse imod Gud.

Herren har sagt, at Han glæder sig ved sine børns kyskhed. Brigham Young sagde engang: »Så længe jeg har vidst, at min moder var en kvinde, har jeg glædet mig over kyskhed. Den mand, som misbruger eller prøver på at bringe vanære over kvindeskønnet, er en tåbe og ved ikke, at hans moder og hans søstre var kvinder».

Afdøde Præsident Joseph F. Smith sagde om dette emne:

»Seksuel forbindelse er lovlig indenfor ægteskabet, og hvis man tager del i den med den rette hensigt, er den hæderlig og tilfredsstillende. Men uden de ægteskabelige bånd er den en nedværdigende synd, afskyelig i Guddommens øjne.

Utroskab mod de ægteskabelige løfter er en frugtbar kilde til skilsmisse, med dens lange række af

ledsagende onder, ikke mindst den skam og vanære, som påføres de ulykkelige, og dog uskyldige, børn.

Det er en sørgelig kendsgerning, at samfundet vedvarende holder strengere regnskab med kvinderne end med mændene i sagen om seksuel overtrædelse. Hvilken skygge af undskyldning, for ikke at tale om retfærdiggørelse, kan der findes i denne skammelige og krysteragtige diskriminering?

Kan moralsk besudling på nogen måde være mindre smudsig og afskyelig hos manden end hos kvinden? Er en mandlig spedalsk mindre udsat for at blive skyet af frygt for smitte end en kvinde, der er ramt på lignende måde?

For så vidt som kvinden synder, er det uundgåeligt, at hun må lide, for gengældelse er sikker, enten den kommer øjeblikkeligt eller udsættes. Men for så vidt som mandens uretfærdighed pådrager hende følgerne af hans forbrudelser, står han domfældt for mangedobbelt skyld. Og manden er i høj grad ansvarlig for de synder mod anstændighed og dyd, hvis byrde altfor ofte lægges på den svagere part i forbruddelsen.

Vi tror på én moralstandard for mænd og kvinder. Hvis renhed i livet forsømmes, sætter alle andre farer ind over os ligesom flodens vande, når sluseportene åbnes».

Herren indbyrder os til »at tage Hans åg på os« og opfordrer os indtrængende til, at vi omvender os fra vore synder og følger Ham. »Har jeg overhovedet nogen glæde ved, at den onde skulle dø, siger Gud Herren, og ikke at han skulle vende sig fra sine synder og leve?«

Herrens åg er uendelig mildt og let sammenlignet med den forfærdelige syndens byrde. Men når vi tager Hans åg på os, må vi gøre det helhjertet og oprigtigt, for der kan ikke være nogen lunken handling på overfor Herren.

Han venter vor fulde hengivenhed, hele vort hjerte, hele vor magt, sind og styrke.

R. Earl Sorenson,
missionspræsident.

EVANGELIET —

og de afdøde

af Theodore M. Burton,
assistent til De Tolvs Råd.

(Tale ved Generalkonferencen i Salt
Lake City, april 1964)

Få ting i denne ideernes og menneskenes verden er blevet så fuldstændig godtaget og så ubetinget troet, som Jesu Kristi bogstavelige opstandelse blev det af Hans disciple. Deres tro på Jesu Kristi virkelige opstandelse fik Hans disciple til, fremfor at fornægte Ham, at opgive deres liv. Mennesker opgiver ikke deres liv for en idé eller et begreb, medmindre de i deres hjerte ved, at ideen er sand og et sådant offer værd. Disciple troede på og var overbevist om Jesu Kristi bogstavelige opstandelse. De forstod, at denne opstandelse var en genforening af legeme og ånd for at danne en evig sjæl, for aldrig mere at skilles ved døden.

Et spørgsmål kan udmærket stilles: »Hvad skete der med Jesu Kristi Ånd i den periode, da Hans døde legeme lå i graven og ventede på sin opstandelse?« Skønt Hans legeme var bundet til graven, var Hans Ånd fri. Hvad gjorde Jesus fra fredag eftermiddag indtil søndag morgen, da de to Maria'er kom til graven og fandt den tom?

Den store Apostel Peter, som senere blev Kirkens leder og talsmand, gav en meget tydelig beretning om hvad der skete, da han skrev:

»Thi også Kristus døde en gang for synder, en retfærdig for uretfærdige, for at han kunne føre jer til Gud. Han led døden i kødet, men blev vakt til live i ånden, i hvilken han også drog hen og prædikede for de ånder, der var i forvaring, de, som forud var ulydige, dengang Gud i sin langmodighed bød i Noas dage, medens arken blev bygget. I den (hvormed menes i Noas dage) blev nogle få, nemlig otte, sjæle frelst gennem vand (hvormed menes ved dåb).« (1. Peter 3:18—20).

Ifølge traditionen prædikede Noa evangeliet om omvendelse og frelse i 120 år blandt sit folk, men de onde ville ikke høre efter hans advarsler. Ved Guds barmhjertighed fik de ånder, som havde været bundet på grund af deres ondskab på jorden, efter Jesu Kristi død en chance for at høre og modtage evangeliet i åndeverdenen. Det er tvivlsomt, om Noas forkyndelse kunne være blevet hørt af alle de hærskarer af folk, som den gang levede på jorden. Gud elsker virkelig sine børn og ønsker, at alle skal anerkende Hans frelsesplan, så de kan tælles blandt Hans børn og leve som opstandne væsener i Hans nærhed.

Jesu prædikede derfor for disse og andre ånder i åndeverdenen og organiserede tjenestegerningen der. Skriften er tydelig angående dette punkt, så at den forfættelse, der er givet til David og citeret af Lukas i Apostlenes Gerninger 1:17 bogstaveligt gik i opfyldelse. Vi kan måske spørge: »Hvorfor?« Hvorfor var det nødvendigt for Jesus at give de ånder, der var i forvaring, en chance for at modtage frelsens evangelium? Peter besvarer dette spørgsmål på denne måde:

»Thi derfor blev evangeliet forkyndt også for døde, for at de vel skulle dømmes på legemet, som mennesker dømmes, men leve i ånden, ligesom Gud lever.« (1. Peter 4:6).

Menneskene vil blive dømt i forhold til det, de har udført her i livet. Vi vil blive belønnet for det gode vi gør på denne jord, og vi må betale dyrt for de synder vi begår. Der er alt i alt for megen ulydighed og synd i verden. Synd er en kødets svaghed. Denne svaghed er for nogle en undskyldning for

at retfærdiggøre deres synder, men for de stærke er den en udfordring til at overvinde denne kødets svaghed. Dette er muligt ved at udøve den tro, som er iboende i alle mennesker til at overvinde fristelse og leve, som det er Guds hensigt, at vi skulle.

Jesus indbød alle mennesker overalt til at skifte fra kødelige tanker og handlinger til et liv i retfærdighed. Vi kalder denne forandring i tanke og handling »omvendelse«. Denne omvendelse må skabe en så stor forandring i vore hjertes, at vi ikke mere er tilbøjelige til at gøre ondt, men vil gøre godt bestandig. En sådan tro og omvendelse vil lede os til at indgå en formel pagt med Gud om at anerkende Jesus Kristus som vor Frelser, vor Forløser, vor Herre og vor Fader. Denne pagt kalder vi dåb, og den er så nødvendig, at Jesus sagde til sine disciple:

»... Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen!

Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som er vantro, (og derfor ikke bliver døbt), skal blive fordømt.« (Mark. 16:15—16).

Jesu Kristi evangelium har været i verden lige fra Adams tid. Det blev forkyndt af patriarkerne og profeterne, og de underviste i det og praktiserede det. Dåb ved vand blev også praktiseret som et tegn på denne pagt fra de tidligste tider. Imidlertid er De og jeg klare over, at der er mange i denne verden, som levede og døde uden nogensinde at have haft lejlighed til at høre Jesu Kristi evangelium. Vi ved, at der er mange mænd og kvinder, som dør uden at være døbt, fordi en eller anden lærer, missionær eller leder, som skulle have belært dem, var så dårlig oplært,

havde så stor mangel på tro, og var så uforberedt til at bære personligt vidnesbyrd om Jesus Kristus, at horeren aldrig forstod budskabet, således som han skulle have gjort det. Skal sådanne mennesker for evigt være fordømt på grund af mangel på den rette belæring, på grund af den tid de tilfældig er født på eller på grund af andres uegnethed? Jeg siger »Nej!« Gud er en retfærdig, kærlig og barmhjertig Gud. Ethvert menneske er berettiget til en retfærdig chance til at kende og anerkende Jesus Kristus eller at forkaste Ham, hvis han føler, at prisen for at anerkende Ham er for høj.

Derfor får enhver mand og kvinde, som har levet på denne jord, enten i dette liv eller i ånderverden en chance for at indgå pagt med Gud gennem dåben om at anerkende Jesus Kristus som Herre og Fader. Men ligesom Jesus lærte os, at der ikke er nogen indgåelse af ægteskab i himlen, således kan der ikke være nogen dåb i himlen. Både dåb og ægteskab er jordiske ordnanser, som må udføres her. Jesus gav Peter og de andre apostle magt til at besegle på jorden, med det løfte, at denne besegling så ville blive anerkendt i himlen. Denne samme magt til at besegle på jorden og i himlen er blevet givet os gennem håndspåleggelse ved dem, som har myndighed. Derfor bliver dåbs-handlinger og vielser på jorden, som er beseglet af mænd, der har fået en sådan guddommelig myndighed, anerkendt i himlen som gyldige og accepteres der.

For dem, som er døde, må sådanne ordnanser udføres af de levende på de dodes vegne. Dette stedfortrædende værk til forløsning af andre blev citeret af Paulus som endnu en retfærdiggørelse af troen på Jesu Kristi bogstavelige opstandelse. Som Paulus forklarer:

»Hvad vil ellers der opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?« (1. Kor. 15:29).

Ræsonnementet er klart. Alle mennesker kan undgå fordommelse ved at indgå sådanne pagter med Gud, at de anerkender Jesus Kristus med alt, hvad der kræves af handling gennem offer og hengivenhed. At alle ikke vil opnå den samme grad af oplyselse, blev tydeliggjort af Paulus, da han lærte folk om de forskellige himle, der var beredt for menneskene i overensstemmelse med den flid mennesket viser for at gøre sig fortjent til en sådan herlighed. Ligesom den ene stjerne adskiller sig fra den anden i klarhed, således skal det ene menneskes himmel adskille sig fra andres i overensstemmelse med det, han har udført. Men chancen for at modtage den højeste herlighed, som Paulus sammenlignede med solens klarhed, må gives til hver eneste mand og kvinde.

Folk, som ikke tilfælde forstår dette, kan ikke forstå, hvad Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har at gøre med genealogi. Hvad vi bruger af tid, penge og arbejde for at samle og organisere vore forfædres navne og livsvigtige data, gøres for at identificere dem på rette måde. Vi samler og ordner disse genealogiske oplysninger med et eneste formål, nemlig for at vi kan udføre det nødvendige ordnans-arbejde for vore afdøde slægtninge i Guds templer, som er opført til dette formål. Hvis vore forfædre og slægtninge har ønsket om at modtage Jesu Kristi cvangelium, selv på den anden side graven, er de frit stillet til at tage imod disse forløsende ordnanser, som er udført på deres vegne. Der findes ingen tvang i Jesu Kristi evangelium, kun kærlighed, barmhjertighed og chancer.

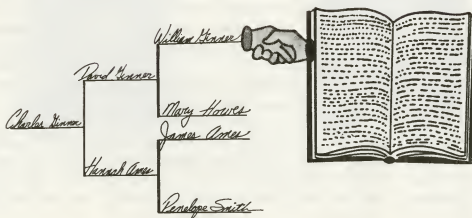
Storheden ved Jesus Kristus var Hans uselviske offer for at Han kunne hjælpe os, som er magtesløse og ikke kan hjælpe os selv. Ved sit offer åbnede han for os døren til det evige liv og gjorde det muligt for os, at vore legemer kunne opstå og derved altid komme i den Almægtige Guds nærhed, forudsat na-

turligtvis, at vi lever et retfærdigt liv, så vi kan gøre os fortjent til dette privilegium. Hvad Jesus gjorde, blev gjort som et forbillede for at vise os, hvorledes vi også kunne tjene andre gennem vort eget arbejde og vort eget offer. Gennem vort stedfortrædende arbejde til frelse for vore døde følger vi vor Herre og Frelser og bliver selv frelsere for dem, som ikke kan frelse sig selv. Det er et smukt princip og et princip, som hjælper os til at opret-holde denne Kirke som den sande Jesu Kristi Kirke. Jeg kender ikke nogen anden kirke, som forstår dette princip, og som praktiserer de gamle kristne ordnanser, som Bibelen lærer os om. Der krævedes imidlertid åbenbaring fra Gud til at vise os det logiske ved disse skikke. Med denne kundskabsnogle under vi os nu over, hvorfor de skriftsteder, som synes så tydelige for os nu, i så lang tid skulle have været skjult i mørke.

Dette arbejde er et arbejde i kærlighed og offerydelse og viser den bedste af de kristne dyder, nemlig at tjene andre, hvor tak hverken er mulig eller forventes i dette jordiske liv. Vi indbyder alle mennesker overalt til at slutte sig til os i denne Kirke, når vi stræber fremad mod kristen fuldkommenhed. Ved at tjene andre frelser vi os selv, for vi kan ikke blive frelst eller blive lykkelige uden vore kære afdøde. Dette er en belønning, som Jesus lovede os, da Han lærte os:

»... Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.« (Matt. 25:40).

Mine brødre og søstre, jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at Gud lever, at Jesus Kristus er Hans Son, som steg op fra de døde og står i spidsen for denne Kirke idag. Jeg bærer mit vidnesbyrd til jer med kærlighed, at disse samme frelsens principper ikke alene vedrører os, men også dem, som er døde, og dette vidnesbyrd bærer jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Månedens SPØRSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

»Hvorfor elsker vor Evige Fader syndere?»

Spørgsmål:

I Søndagsskolen stilledes det spørgsmål: »Hvorfor elsker vor Evige Fader syndere så vel som de retfærdige?» Han kan sikkert ikke elske den synder, der ikke omvender sig, lige så meget som dem, der er villige til at holde fast ved Hans befalinger. Er der noget i skriften, der viser, at vor Evige Fader elsker Satan ligesom Han elsker dem, som er retfærdige og ikke gør oprør imod Ham?

Svar:

Lad os se på dette spørgsmål ud fra et naturligt synspunkt. I enhver familie, hvor forældrene er retfærdige, og de har en søn eller datter, som er oprørsk, er det så ikke den mest naturlige ting for forældrene at elske den søn eller den datter og oprigtigt ønske, at han eller hun må omvende sig og holde budene? Desuden, brænder ikke forældrenes kærlighed intenst, til trods for at der er oprørske tendenser fra barnets side? Det er en meget rimelig tanke for os at tænke, at vor Evige Fader længes efter og ønsker omvendelse hos et barn, der er faret vild. Naturligvis ledes vi til at tro, at vor Evige Fader ville have nøjagtig den samme følelse som en dødelig fader mod sine vildfarne børn, og ønske, at de ville omvende sig.

Selv om der er evige love, ved hvilke Guds Rige styres, er disse love blevet baseret på princippet om retskaffenhed og retfærdighed og kunne ikke oprettholdes på noget andet princip. Det er fuldkommen rimeligt for os at tro, således som Alma har fastslået i sit råd til en vildfarende søn, at »Guds retfærdighed kræver, at menneskene skal dømmes efter deres gerninger, og dersom deres gerninger i dette liv og deres hjer-

tes atrå har været gode, at de da også på den yderste dag skal genindsættes i det gode.

Og dersom deres gerninger er onde, da skal de komme til dem igen som onde; altså skal alle ting genindsættes i deres rette orden, enhver ting i sin naturlige form« (*Alma 41:3-4*).

Det er blevet forordnet, at Intet urent kan indkomme i hans rige; derfor indgår ingen til hans hvide, uden de, der har vasket deres klæder i mit blod som følge af deres tro og omvendelse fra alle deres synder samt deres trofasthed indtil enden.« (*3 Nephi 27:19*).

Retfærdighed og lydighed mod guddommelig lov er og må være et krav, der er baseret på princippet om evig retfærdighed. Den kendsgerning, at mennesket har fået sin handlefrihed, er et bevis på vor Evige Faders retfærdighed og barmhjertighed. Han vil belære, overtale og opmuntre sine børn til at vandre på retfærdighedens vej, men selv Hans guddommelige kærlighed kan ikke forandre kravet om retfærdighed og det krav, at ingen undtagen de rene kan bo i Hans rige. Vi lærer, at himlene græd over Lucifers og hans følgesvendens oprør. Ydermere var det en venlig Himmelsk Faders retfærdighed, som tilstår hver eneste sjæl den store gave, handlefrihed, som gør de enkelte moralsk ansvarlige for deres egne gerninger.

Naturligvis kræver det udtryk, at vor Evige Fader elsker Satan, nogen forudsætning. Der er ingen tvivl om, at der var dyb sorg og gråd, da Lucifer gjorde oprør. Af alt, hvad vi har modtaget angående forudtilværelsen, erfarer vi, at der var en tid, da Lucifer havde stor myndighed og var kendt som lysbære-

ren. Uden tvivl blev han på det tidspunkt godt modtaget og højligt æret. Hans store synd lå i den kendsgerning, at han gjorde oprør mod at give hver eneste sjæl den store gave, handlefrihed. Han var talsmand for lærdommen om tvang. Han ville, hvis den hære han fremsatte havde fået overtaget, have tvunget alle til at blive frelst. Dette ville imidlertid have været en frelse i slaveri minus den store gave, handlefrihed. Tvang overfor hans dekretter ville have fundet sted, og forvirring og slaveri ville være blevet resultatet. Vi har fået at vide, at himlene græd over hans oprør, men retfærdige principper, herunder friheden til at tænke og handle, blev bestemt i den guddommelige plan.

At vor Evige Fader skulle elske sine børn er lige så naturligt, som det er for dødelige forældre at elske deres børn. Vi har lært, at vor Evige Fader ville have hver sjæl frelst, hvis det kunne blive udført efter retfærdige principper. Satans plan var at tage deres handlefrihed fra dem og indføre tvang. En sådan ting ville have været ødelæggende for ethvert retfærdigt princip, og himlen ville have opført at eksistere.

Frelse er baseret på to guddommelige principper af altovervejende betydning: for det første forløsning fra døden gennem Jesu Kristi forsoning, og for det andet lydighed mod den guddommelige lov hos hver enkelt person, som opnår Guds rige.

Naturligvis var der gråd i himlen, da Lucifers oprør opstod, og vor Evige Fader græd, akkurat som en dødelig fader, som elsker retfærdighed, ville græde over en oprørs søn.

Joseph Fielding Smith.

DEN DANSKE MISSION

Vi bringer i dette nummer en samlet, illustreret fortegnelse over missionspræsidentskabet og samtlige missionærer, der for tiden arbejder i den danske mission. Missionærerne er ordnet efter missionærdistrikterne.

Missionspræsidentskabet

Missionspræsident R. Earl Sørensen, søster Ingrid Sørensen, og deres børn Karen, Richard og Mark

Josef Thomas Asmussen
fra Amager,
1. rådgiver

Phillip Bryce Christensen
fra Orem, Utah,
2. rådgiver

Missionskontoret

Robert F. Memmott
fra Scipio, Utah, missions-
sekretær

Brent J. Peterson
fra Salt Lake City, Utah,
statistik-sekretær

Gerry B. Christiansen
fra Lovell, Wyoming, Mis-
sionsens bogtrykker

James L. Jackson
fra Moroni, Utah, presse-
sekretær

Marilyn Moore
fra Coalville, Utah

Vera Dunn
fra LaJara, Colorado

Kaye Lucille Durfee
fra Spanish Fork, Utah

Regionsledere og deres kammerater

Henry L. Isaksen
fra Lexington, Mass., Regi-
on I, Hellerup

Gordon A. Westenskow
fra LaGrande, Oregon, Re-
gion I, Hellerup

Dennis B. Hacking
fra Vernal, Utah, Region
II, Herlev

Stanford K. Madsen
fra Bountiful, Utah, Region
II, Herlev

Harold G. Wilsted
fra Indianapolis, Indiana,
Region III, Kolding

Lynn P. Stoker
Midvale, Utah, Region III,
Kolding

Jon E. Jensen
fra Ogden, Utah, Region
IV, Aalborg

John Stenberg Hansen
fra Salt Lake City, Utah,
Region IV, Aalborg

Kvindelige missionærer

Georgia J. Elmer
fra Ogden, Utah, arbejder
i Esbjerg

Margene Anderson
fra Moroni, Utah, arbejder
i Esbjerg

Janet Peterson
fra Las Vegas, Nevada, ar-
bejder i Aarhus

Barbara Ann Christensen
fra Manti, Utah, arbejder
i Aarhus

Frances Kaye Lund
fra Preston, Idaho, arbej-
der i Aalborg

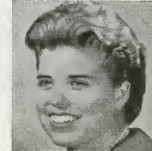
Carole Hyden
fra Smithfield, Utah, arbej-
der i Aalborg

Elese Christensen
fra Arimo, Idaho, arbejder
i Odense

Mary Lu Wood
fra Baker, Oregon, arbej-
der i Odense

Georgia L. Evans
fra Riverside, California,
arbejder i Horsens

Arva Maud Wahlen
fra Bountiful, Utah, arbej-
der i Horsens

Aalborg distrikt

R. Steve Clawson
fra Murtaugh, Idaho, arbejder i Aalborg

LeRoy Lynn Larsen
fra St. George, Utah, arbejder i Aalborg

Ralph B. Olson
fra Laie, Hawaii, arbejder i Aalborg

Harold J. Johansen
fra Loa, Utah, arbejder i Aalborg

Willard L. Call
fra Bancroft, Idaho, arbejder i Hjørring

Stanley T. Buxton
fra Weston, Idaho, arbejder i Hjørring

Donald B. Gunderson
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Frederikshavn

William L. Hopkins
fra Tetonía, Idaho, arbejder i Frederikshavn

Aarhus distrikt

Roger K. Larsen
fra La Grande, Oregon, arbejder i Aarhus

Willy Gerlach
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Aarhus

Arnan B. Peterson
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Aarhus

Donald L. Aiken
fra Paul, Idaho, arbejder i Aarhus

Richard A. Michaelis
fra Logan, Utah, arbejder i Aarhus

Orville Larsen
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Aarhus

Richard H. Dorsey
fra Pocatello, Idaho, arbejder i Aarhus

Gayle C. Jensen
fra Taber, Alberta, Canada, arbejder i Aarhus

Niels Halvor Madsen
fra Provo, Utah, grenspræsident, Aarhus

Sarah L. E. Madsen
fra Provo, Utah

Amager distrikt

Dennis R. Read
fra Ogden, Utah, arbejder på Amager

Charles S. Peterson
fra Salt Lake City, Utah, arbejder på Amager

Michael E. Andersen
fra Salt Lake City, Utah, arbejder på Amager

Bravant W. Haslam
fra Murray, Utah, arbejder på Amager

Ronald E. Lund
fra Preston, Idaho, arbejder på Bornholm

Dennis Stowell
fra Elko, Nevada, arbejder på Bornholm

John A. Sorensen
fra Logan, Utah, arbejder på Amager

Gert Sommer Jensen
fra Las Vegas, Nevada, arbejder på Amager

Central Jylland

Esbjerg distrikt

Fredericia distrikt

Nordsjælland distrikt

Vestsjælland distrikt

Henning Sørensen
fra Salt Lake City, Utah,
arbejder i Herning

Glen G. Simmons
fra Helena, Montana, arbejder i Esbjerg

Larry C. Johnson
fra Brigham City, Utah, arbejder i Fredericia

Michael W. Olsen
fra Tremonton, Utah, arbejder i Birkerød

Richard L. Jensen
fra Logan, Utah, arbejder i Roskilde

Donald W. Freeman
fra Fresno, California, arbejder i Herning

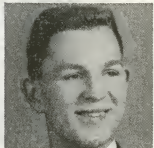
Grant Gundestrup
fra Napa, California, arbejder i Esbjerg

David R. Christensen
fra Fairbanks, Alaska, arbejder i Fredericia

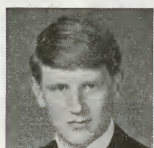
Steven N. Streeper
fra Pocatello, Idaho, arbejder i Birkerød

Richard A. Burningham
fra Chula Vista, California, arbejder i Roskilde

John L. Olsen
fra Montelairo, California, arbejder i Holstebro

Richard Poulsen
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Haderslev

Stephen T. Thomson
fra Pleasant Grove, Utah, arbejder i Horsens

Randy L. Murdock
fra Driggs, Idaho, arbejder i Helsingør

Leonard L. Rustad
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Slagelse

Paul E. Emmer
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Holstebro

James Michael Victor
fra Twin Falls, Idaho, arbejder i Haderslev

Paul H. Van Alfen
fra Ogden, Utah, arbejder i Horsens

Kenneth B. Hansen
fra Preston, Idaho, arbejder i Helsingør

Paul L. Smith
fra El Cajon, California, arbejder i Slagelse

Raymond E. Nielsen
fra Logan, Utah, arbejder i Silkeborg

Valor P. Thompson
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Sønderborg

Clifford L. Forslund
fra Salt Lake City, Utah, arbejder i Vejle

John A. Lewis
fra Riverside, California, arbejder i Holte

Dale E. Nelson
fra Salem, Utah, arbejder i Køge

Glen R. Hilton
fra Orem, Utah, arbejder i Silkeborg

Finn Vandborg Christensen
fra Provo, Utah, arbejder i Sønderborg

Ralph C. Dent
fra Ogden, Utah, arbejder i Vejle

Glen Howard Hansen
fra Roy, Utah, arbejder i Holte

Harry James Larsen
fra Torrance, California, arbejder i Køge

København Indre By

Daryl W. Tanner
fra Parma, Idaho, arbejder
på Vesterbro

David Flinders
fra Roy, Utah, arbejder på
Vesterbro

Henning S. Jensen
fra Salt Lake City, Utah,
arbejder på Vesterbro

John E. DeMille
fra Orderville, Utah, arbej-
der på Vesterbro

M. James Lillywhite
fra Hermosa Beach, Cali-
fornia, arb. på Nørrebro

Lawrence B. Christensen
fra Salt Lake City, Utah,
arbejder på Nørrebro

Ford L. Stevenson
fra Midvale, Utah, arbejder
på Østerbro

Roger V. Sybrowsky
fra Castro Valley, Califor-
nia, arbejder på Østerbro

Steven H. Rasmussen
fra North Ogden, Utah,
arbejder på Færøerne

Cai J. Nielsen
fra Alhambra, California,
arbejder på Færøerne

Glostrup distrikt

Dennis W. Kjeldsen
fra Emmett, Idaho, arbej-
der i Glostrup

Lawrence M. Knighton
fra Boise, Idaho, arbejder
i Glostrup

David B. Hermansen
fra Ephraim, Utah, arbej-
der i Brønshøj

John Thomas Lever
fra Salt Lake City, Utah,
arbejder i Brønshøj

Chester L. Allen
fra Cucamonga, California,
arbejder i Vanløse

Leslie T. Hintze
fra Salt Lake City, Utah,
arbejder i Vanløse

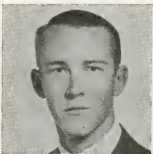

Craig B. Rasmussen
fra Provo, Utah, arbejder
i Valby

Gunnar Reiersen
fra Yuba City, California,
arbejder i Valby

Hvidovre distrikt

Nile Q. Schow
fra Salt Lake City, Utah,
arbejder i Hvidovre

Don J. Christenson
fra Porterville, California,
arbejder i Hvidovre

Don A. Hansen
fra Logan, Utah, arbejder
i Valby

Harold J. Shaw
fra Murray, Utah, arbejder
i Valby

Brent H. Nay
fra Bountiful, Utah, arbej-
der i Valby

Odense distrikt

Russell H. Mouritsen
fra Granger, Utah, arbejder
i Valby

Arthur J. Dent
fra Salt Lake City, Utah,
arbejder i Valby

Jens B. Madsen
fra Los Angeles, California,
arbejder i Valby

Brigham S. Ostergaard
fra Pasadena, California,
grenspræsident, Odense

Danna E. Ostergaard
fra Pasadena, California

Odense distrikt

Ronald M. Stanfield
fra Salt Lake City, Utah,
arbejder i Odense

Bruce D. Hancey
fra Salt Lake City, Utah,
arbejder i Lyngby

MarVell James McKee
fra Midvale, Utah, arbejder
i Lyngby

F. Don Baxter
fra Union, Oregon, arbej-
der i Charlottenlund

Frank W. Olsen
fra Spanish Fork, Utah, ar-
bejder i Charlottenlund

Terry N. Booras
fra Albany, California, ar-
bejder i Odense

Jim L. Petersen
fra American Fork, Utah,
arbejder i Søborg

D. Howard Lively
fra Tempe, Arizona, arbej-
der i Søborg

Elmo D. Neilsen
fra Leamington, Utah, ar-
bejder på Østerbro

John P. Broberg
fra Phoenix, Arizona, ar-
bejder på Østerbro

Randers distrikt

Max J. Ricks
fra Sugar City, Idaho, ar-
bejder i Odense

Richard H. Nielsen
fra Murray, Utah, arbejder
i Randers

Garry R. Cox
fra Salt Lake City, Utah,
arbejder i Randers

Thyce O. Petersen
fra Salt Lake City, Utah,
arbejder i Randers

Stewart L. Jacobsen
fra Logan, Utah, arbejder i
Randers

R. Bruce Nielsen
fra Los Gatos, California,
arbejder i Odense

Paul J. Robbins
fra Orem, Utah, arbejder i
Viborg

Floyd R. Garrison
fra Hamer, Idaho, arbejder
i Viborg

Dennis H. Tolboe
fra Las Vegas, Nevada, ar-
bejder i Skive

Roncid J. Harper
fra Pleasant Grove, Utah
arbejder i Skive

Søborg distrikt

Rulon L. Skeem
fra Inkom, Idaho, arbejder
i Svendborg

Roger K. Petersen
fra Ogdén, Utah, arbejder
i Gentofte

David Racker
fra Roy, Utah, arbejder i
Gentofte

James W. May
fra Salt Lake City, Utah,
arbejder på Frederiksberg

Stephen G. Poulson
fra Salt Lake City, Utah,
arbejder på Frederiksberg

Clyde G. Summers
fra Tremonton, Utah, arbej-
der i Svendborg

Roger D. Sorensen
fra Fallon, Nevada, arbej-
der i København SV.

Greg L. Collinwood
fra El Monte, California,
arbejder i København SV.

Clark F. Echols
fra Lakara, Colorado, ar-
bejder i Nykøbing F.

Kenneth R. Sorensen
fra American Fork, Utah,
arbejder i Nykøbing F.

gen efter at lære sandheden at kende. Han havde ført sin slægtlinie tilbage til dem, som på jorden blev kaldt pilgrimsfædrene, og derfra gennem mange generationer til Europas nordboere. Sin hustrus familie havde han også eftersøgt og havde til sin store glæde opdaget, at hendes forfædre tillige med hans egne førte tilbage til en fælles stamfader, en kæk, noget voldsom vikingehøvding. Rupert havde opsøgt ham og havde fortalt ham om Kristus og hans evangelium – og vikingen var villig til at lade sig undervise. Da Signe omsider kom, bragte Rupert hende på et besøg til hendes stammoder. Der var en smuk, lyshåret kvinde med blå øjne, hvem Signe i høj grad lignede.

Da Rupert senere mødte og blev bekendt med Henrik, Marie og Rakel, fortalte han dem om, hvad han havde udført, og hvorledes deres arbejde for de døde havde passet så ypperligt med hans forkyndelse, således at mange af dem, for hvem de var blevet døbt, var blevet omvendt gennem ham. »Vi har arbejdet i harmoni og samdrægtighed,« udrød Rupert, »og Guds vise styrelse er allerede nu lagt for dagen.« Hvilken glæde, der var, da Henrik og hans venner mødte dem, for hvem de havde udført de nødvendige jordiske ordiancer. Mange af disse havde for længe siden fattet tro på evangeliet og havde vendt deres hjerter mod deres børn – deres efterkommere på jorden – håbende, at de ville erindre deres fædre, der var gået forud. Disse var over al måde glade over at møde deres »frelser«, som de kaldte dem. Der var andre, som ikke havde annammet det for dem udførte arbejde, og disse var følgelig ikke så hjertelige i deres modtagelse. Igen andre var endnu uvidende om Kristus, om frelsningsplanen og om det arbejde, der var udført for dem. Disse måtte nødvendigvis undervises, således at de kunne have lejlighed til at annamme eller forkaste det, der var gjort for dem.

»Du nyder en lykke, som ikke bliver mig til del,« sagde en broder til Henrik. »Du udførte arbejde på jorden for mange, som nu med kærlighed og hjertelige hilsener modtager dig.«

»Havde du ikke lejlighed til at udføre noget lignende?« spurgte Henrik.

»Jo, men jeg havde ingen slægtsregistre, og ærlig talt gjorde jeg mig ingen anstrengelser i den retning.«

»Du gjorde ikke alt, hvad der stod i din magt?«

»Nej, jeg var ligegyldig og fik intet udrettet.«

»Dersom du blot havde forsøgt, da ville vejen være blevet åbnet. Dette er et sandt princip. Vi kan ikke vide, hvilke store arbejdsmarker, der ligger foran os, dersom vi ikke går ud for at søge.«

Signe og Rakel var nøje knyttede til hinanden, og de udførte i fællesskab missioner til deres mindre oplyste søstre, hvis tilstand ikke var gunstig. Dette var de letsindige og tåbelige kvinder, som var blevet besnærede af jordiske ting. Alle deres skatte var ophobede på jorden, og dér måtte de lade dem forblive, thi ingen af disse kan tages med til åndernes verden. De var derfor fattige i ordets virkelige betydning. De havde intet at beskæftige sig med. Under jordelivet havde rigdom, klæde- dragt, tilfredsstillelsen af fordærvende lyster og lidenskaber og verdslig forfængelighed været deres eneste livsmål. Nu, da de jordiske ting var ophørt, var disse kvinder ligesom vildfarne i en ukendt verden, uden noget fast fodfæste, famlende sig frem i halvmørke, hungrige og tørstige, men uden at finde, hvad de tiltrængte. De lo og syntes at være i det bedste humør, fordi det var deres natur at gøre dette, men deres latter var tom, og deres lystighed havde en hul og skurrende lyd.

»Jeg er mere end nogensinde taknemlig for, at evangeliet nåede til os under jordelivet,« sagde Signe til Rakel, efter at de havde arbejdet længe og ihærdigt med en gruppe overfladiske kvinder, der syntes at være uimodtagelige for lyset.

»Og at vi annammede det,« tilføjede Rakel.

»Ja, mange af disse vore søstre er ikke onde, de er blot svage – de mangler noget. Deres jordiske opdragelse var ufuldstændig. Nogle af dem har fortalt mig, at det forbavsede dem i højeste grad at erfare, at døden ikke havde frembragt en gennemgribende forandring i dem. De havde endnu de samme følelser, tanker og begær som tidligere.«

»Nogle meget tåbelige lærdomme blev fremsat på jorden,« sagde Rakel. »En af disse var den såkaldte omvendelse i døds-

øjeblikket. Almindelig sund fornuft burde have lært os, at en person, der omvender sig, medens han er i besiddelse af alle sine åndsevner, er langt bedre stillet end den, der bekender sin tro af frygt for døden. Omvendelse burde være kommet langt tidligere, thi jo snarere vi træder ind på den rette vej, des længere frem på fuldkommenhedens sti vil vi nå.«

Rakel sluttede sin lille tale med et smil – det henrivende, lille smil, der var blevet en del af hendes natur. En fremmed søster kom hen til dem og blev modtaget med en hjertelig hilsen.

»Jeg kunne ønske at vide lidt mere om eder,« sagde hun. »Der er noget ved eder, som er anderledes end hos mig eller mine omgangsvener. Når I er iblandt os og taler med os, kan jeg mærke denne forskel, men jeg véd ikke, hvad det egentlig er. I er for mig ligesom et par liljer blandt ukrudt – ja, der har vi det.«

»Er ikke en ukrudtsplante blot en nyttig urt, der er vokset vild?« spurgte Signe. »Alt, hvad den trænger til, er dyrkning. Kom med os på vor lille spadseretur. Det skal være os en glæde at tale med dig. Vi er ikke så overvættets kloge, men vi kan altid henvende os til brødrene, om vi trænger til mere lys.«

Og således vandrede disse tre langsomt henad den smukke gangsti i åndelandet, fordybet i alvorlig samtale. Den mørkhårede fremmede kvindes brune øjne åbnede sig i den højeste forundring over det, hun hørte. Sommetider stillede hun dem et spørgsmål, eller hun rystede vantro på hovedet. Hun havde været en »verdslig« kvinde, fortalte hun dem, uden nogen sinde at tænke på, at der ville være et liv efter døden. Hun havde derfor formet sit daglige liv efter denne snævre målestok. Hendes jordeliv havde haft en trist afslutning, og tilværelsen været bitter hele tiden siden. »Uden hvile og håb har jeg længe higit efter noget bedre,« sagde hun. »Jeg har set eder to adskillige gange og har hørt eder tale til kvinderne. Eders ord synes ligesom at give mig et glimt af noget højere, men jeg har aldrig haft mod til at tale til eder før nu.«

Signe lagde sin arm omkring hende, trykkede hende ind til sig og kyskede hendes kind. »Lad os gøre dig alt det gode, vi

kan,« sagde hun. »Vi er nu på vej til en forsamling, hvor min mand skal tale. Følg med os.«

Rakel lagde sin arm i den fremmedes, som villigt fulgte med dem. »Er din mand også prædikant,« spurgte hun Rakel.

»Jeg har ingen mand,« var svaret. »Jeg fandt – jeg mener, han fandt mig ikke og har endnu ikke fundet mig.« Rakel var blevet lidt forvirret, men hun smilte som altid.

»Hun mener,« forklarede Signe, »at hun ikke blev gift, medens hun var på jorden, af den gode grund, at hun ingen lejlighed havde –«

»Ingen, som jeg kunne modtage,« tilføjede Rakel. Da hendes nye veninde så spørgende på hende, fortsatte hun:

»Jeg har altid troet og tror endnu, at jeg har en mage, et eller andet sted, men jeg har endnu ikke truffet ham. Jeg har ofte på jorden henvendt mig til Herren om dette, og svaret var altid »vent, vent tålmodig«, så jeg venter endnu.«

»Og du tror endnu,« spurgte den fremmede, »at Gud i Himlen vil besvare dine bønner og bringe alt til det bedste?«

»Ja, absolut.«

»Jeg ville ønske, jeg kunne tro således. Hvis jeg under jordelivet havde haft en sådan tro at holde fast ved, ville jeg måske ikke have begået så mange fejl. Jeg har været to gange gift, og det var fejltagelser begge gange. Den eneste lejlighed, der tilbød sig for mig at få en mand – jeg mener, en, der virkelig var en mand – den skød jeg fra mig, fordi han var fattig på jordisk gods; men jeg har lidt for min tåbelighed. . . . Jeg har hørt om folk, der bad om alle mulige ting, men aldrig før har jeg hørt, at Herren er blevet spurgt til råds i kærlighedsaffærer.«

»Det er rigtig nok,« sagde Signe, »og det viser, hvor tåbelige vi var. Hvorfor skulle vi henvende os til Herren om små besværligheder og ubetydelige affærer og samtidig forsømme at bede Ham om vejledning i vore hjerteanliggender og ægteskab, der kan skabe eller ødelægge ens livslykke?«

Der syntes ikke at være noget at svare på dette spørgsmål, hvorfor de tre gik videre i tavshed. Kort efter sagde den nyankomne:

»Jeg modtager mere lys og håb ved at omgås med eder. Det er, ligesom jeg får fornyet tro, å, hvor det er godt at mærke lidt fast grund under fødderne.«

»Ja, kære søster,« sagde Rakel, »jordelivets indviklede tråde er endnu ikke alle udredede. Det vil tage tid, og vi må have tålmodighed.«

Ankomne til det sted, hvor forsamlingen skulle afholdes, tog de tre kvinder plads i nærheden af forhøjningen, hvor talerne sad. Rupert var hovedtaleren. Han begyndte med at fortælle sine tilhørere nogle af sine erfaringer under livet på jorden. Han talte om sine barndomsår, om de prøver og vanskeligheder, han havde gennemgået, og hvorledes han nær havde gået til grunde. Derefter fortalte han, hvorledes Herren havde reddet ham og givet ham kundskab om frelsens evangelium. »Og Herrens vigtigste redskab ved dette retningsarbejde,« sagde taleren, »var en god og yndig kvinde, der blev min hustru. Å, I kvinder, hvilken magt I udøver for godt eller ondt! Se til, at I bruger eders magt for det godes fremme.«

Rakel smilede til Signe, medens de lyttede, thi Ruperts og Signes historie var hende velbekendt. Hele tiden, medens Rupert talte, havde den kvinde, der kom med dem, siddet som fastnaglet til stolen med sine øjne fæstede på taleren. Da Rupert sluttede, sagde Signe til hende:

»Det er min mand. Lad os gå op til ham; han vil blive glad ved at tale med dig.«

Men kvinden trak sig tilbage, som om hun var bange. »Jeg kan ikke,« hviskede hun. »Tilgiv mig, men jeg må gå« – og med et undertrykt skrig forlod hun dem og forsvandt i mængden, medens de to andre med forbavselse og undren så efter hende.

I dette øjeblik trådte Rupert hen til dem. Da han så deres forundrede ansigter, spurgte han dem, hvad der var i vejen. Signe forklarede ham optrinet.

»Jeg tror, jeg kan gætte, hvem det var,« sagde Rupert. »Hvor sælsomt,« mumlede han ligesom ved sig selv, »jeg havde næsten glemt hende.«

»Ja, jeg tror, det var hende,« tilføjede Signe.

»Var hvem?« spurgte Rakel.

Men hvad Signe muligvis kunne have svaret blev forhindret ved, at Rupert afbrød hende med disse ord:

»Jeg så et gribende syn for ikke ret længe siden – kom lad os begive os på vejen hjem, så skal jeg fortælle eder det.«

De var villige til at høre på ham, medens de gik. »Vi var ude,« begyndte Rupert, »en broder og jeg – for at indsamle nogle oplysninger, som behøvedes i et af templerne på jorden for en broder, der har ført sit slægtregister så langt tilbage, som det er muligt. Medens vi talte med nogle søstre, kom en mand løbende hen til os. Med hastige og ivrige ord spurgte han os, om vi havde set en person, som han nævnte og nærmere beskrev. Ved synet af ham trak en af kvinderne sig tilbage som for at skjule sig, men han så hende og udbrød:

»Er det dig? Ja – å, har jeg altså dog tilsidst fundet dig!«

Han pressede sig gennem mængden hen imod hende, men hun strakte sin hånd frem ligesom for at værgе sig mod ham. »Hvorledes kom du hertil?« spurgte hun. »Bliv væk – du er uren – bliv væk.«

Han standsede noget forundret over denne modtagelse. Så begyndte han at bede hende så bønligt om at få lov til at ledsage hende; men hun trak sig bort fra ham, idet hun sagde: »Du er uren, rør mig ikke.«

»Ja,« indrømmede han, »jeg antager, at jeg har været en stor synder, men lad mig dog retfærdiggøre mig. Jeg syndede for at drukne min sorg, da du døde. Jeg ønskede også at dø. Mit hjerte var sønderknust, jeg kunne ikke udholde det – det var fordi jeg elskede dig, at –«

»Nej, du elskede mig ikke. Kærligheden er ren – bliver renere gennem sorg. Havde du virkelig elsket mig, ville du ikke have syndet så meget. Sorg kan ikke druknes i synd – nej, nej, gå bort. Å, jeg beder dig, gå, du forskrækker mig.«

Manden stod ubevægelig som en billedstøtte for en stund, og udtrykket i hans ansigt var forfærdeligt at se. Den kolde, ubarmhjertige sandhed havde for første gang ramt ham på en overbevisende måde. Han havde en tydelig erindring om alle sine misgerninger, og hans sjælekval var »som en sø af ild og svovl«. Kvinden overvandt noget af sin frygt og stod foran ham

med uskyldige, klartskinnende øjne, med halv medlidenhed, halv frygt malet på sit smukke ansigt – thi hun var meget smuk. Manden rørte sig ikke for en stund, der syntes at være en lang tid for dem, der overværede denne scene, så sank hans hoved ned på brystet, hans skikkelse ligesom skrumpede ind, da han med slæbende skridt forlod os og forsvandt.«

De tav alle. Derpå tilføjede Rupert: »Og dog prøvede nogen at få os til at tro, at der intet helvede var.«

Selv Raket glemte at stille flere spørgsmål om hvem den brunøjede, mørkhårede kvinde var; thi nu sluttede Henrik og Marie sig til dem. Sammen med dem var der en anden kvinde, og de tre var så optagne, at de ikke lagde mærke til, hvad der foregik omkring dem.

»Du kommer for sent til mødet,« sagde Rupert.

»Jeg havde i sinde at komme i rette tid,« svarede Henrik; »men ser du ikke, hvem der er kommet?«

Rupert kendte ikke den kvinde, der stod ved Maries side, med armene omkring hende; men Signe råbte med glædestrålende ansigt: »Clara, Clara, er det dig?«

»Det er Clara,« sagde Marie til Rupert. »Hun kom til Henrik, efter at jeg forlod ham – hun hjalp ham så meget og var god mod mine børn. Hun er netop nu ankommen og har bragt så mange gode nyheder med til mig fra dem. Jeg er så glad.« Maries arm trak hende tættere ind til sig, og hun kyssede hendes kind.

»Jeg er også glad for at byde dig velkommen iblandt os,« sagde Rupert. »Broder Henrik,« tilføjede han, »din undskyldning for at have forsømt vort møde er modtaget.«

III.

»Herren . . . gør efter deres velbehagelighed, som han frygter, og han hører deres skrig og frelser dem.« – Ps. 145: 19.

De mange undere i åndeverdenen var en kilde til vedvarende glæde for Rakel. Hendes omgangskreds blev stedse større, eftersom alle de, for hvem hun havde udført tempelarbejde, var glade for at gøre hendes bekendtskab, og at kende hende var det samme som at holde af hende. Disse bragte hende sammen med mange andre, og således udvidedes hendes virkekreds, indtil hun ligeledes kunne sige, at hun var mere optaget end nogensinde med velsignelsesrigt arbejde.

Rakel foretog sommetider ture, som hun kaldte »undersøgelses-udflugter«. Hun rejste som regel alene; thi hun var så vant til at måtte klare for sig selv, og det var endnu en del af hendes natur. På disse udflugter skete det ofte, at en eller anden i folkevrimlen kendte hende og gav sig tilkende. Rakel havde ikke let ved at erindre ansigter, men hun kendte dog straks denne kvinde, som (det var på en af hendes udflugter) rørte ved hendes arm og sagde:

»Det er søster Rakel, er det ikke?«

»Ja, og du – jo, jeg husker dig. Jeg er glad for at træffe dig. Hvorledes har du det? Har Herren vist dig – har han givet dig fred? Du ser, at jeg husker dig godt.«

Den fremmede kvinde kunne ikke skjule sin glæde over Rakels genkendelse. »Herren har rigeligen og nådefuldt velsignet mig,« svarede hun; »men kom og gå med mig ud af trængslen her. Det vil være mig en glæde at fortælle dig det hele.«

Rakel fulgte med hende ud til de mere ubefærdede gader i byen og videre til et nydeligt hjem under høje træer. Et væld af smukke blomster prydede haven, og muntre fugle slog deres triller mellem træernes grene. De to kvinder satte sig ved det store springvand.

»Jeg er så glad for, at du ikke har glemt mig; mit navn husker du måske ikke – det er søster Rose.«

Tempelrejse Nr. 2

For anden gang i år havde danske søskende lejlighed til at rejse til Templet i Schweiz i dagene 30. august til 6. september, og jeg tror nok, at jeg på alle deltagernes vegne kan sige, at vi havde en vidunderlig tid.

Med toget rejste 27 søskende og dertil kom 5—6 familier, som rejste med private biler, og der var under hele turen og opholdet i Schweiz en så kærlig ånd og hjælpsomhed blandt alle deltagerne, at man kunne ønske, at den samme ånd ville herske overalt i verden; hvilken fred der så ville være blandt alle de nu stridende magter!

For første gang var der arrangeret en heldagsudflugt med bus til Alperne, og også denne tur blev vidunderlig og uforglemmelig. Vi havde haft dejligt solskinsvejr alle de foregående dage, hvor vi arbejdede i Templet, men aftenen før udflykten meldte meteorologerne dårligt vejr med regn og kulde, så det var med spændte miner vi kiggede mod himlen om morgenen. Det var lidt skyet, men efter kort tids forløb kom solen frem, og den skinnede under hele vor 11 timer lange tur. Vi kørte fra Zollikofen over Interlaken, Brienz og Meyeringen, derefter over Grimsel-passet og Furka-passet, gennem den romantiske gamle by Andermatt, videre gennem Schöllenen og Wassen, derefter over Susten-passet, hvis veje først blev anlagt under 2. Verdenskrig og som ene af alle passene i Schweiz har den samme stigning hele vejen, både på op- og nedturen, således at bussen kunne køre i samme gear hele vejen over passet. På nogle af bjergtoppene lå fin, hvid, nyfalden sne, som var faldet få dage forinden, og dækkede den gamle, cvige sne. Når man kører en sådan tur og ser den storslåede, skønne natur med de knejsende bjergtoppe, de skønne, grønne dale og gletchere, der er tusinder af år gamle, må man tænke på Guds store skaberværk og den ufattelige magt og kraft, der ligger bagved. Og derefter tænker man på de ting, som menneskene har skabt med de hænder og de evner, som Skaberen har velsignet dem med: de gode veje, broerne, dæmningerne, elektricitetsværkerne, som udnytter vandet i søer og floder, og som alt sammen bidrager til, at vi kan få disse naturskønheder at se . . .

Vi kom tilbage til Zollikofen, møttet med skønhedsindtryk, som var en værdig afslutning på de dage, vi havde tilbragt i Templet med at udføre arbejdet for vore afdøde.

Vi var ikke så mange som på den første tempelrejse i juli måned, men vi kunne dog mønstre mellem 40 og 50 søskende, deriblandt fire ægtepar, som blev beseglet til hinanden og fik deres børn beseglet til sig. At unge par bliver beseglet til hinanden ved denne hellige ordianse er nok et af højdepunkterne ved en tempelrejse, og jeg kunne ønske, at alle søskende kunne få anledning til at overvære denne højtidelige handling, den er af en vidunderlig skønhed, og man føler, selv om man kun overværer den som tilskuer, at man er "shimlen

nær". At se tempelpræsidenten få et grædende og måske ængstelig barn, som er for lille til at forstå hvad der sker, til at blive rolig blot ved at klappe dets kind eller lægge sin hånd på det, er en oplevelse man aldrig glemmer.

Jeg vil gerne benytte denne anledning til indstændigt at opmuntre søskende til at udføre deres genealogiske arbejde, og at efterspore deres slægt, således at tempelarbejdet kan blive udført for dem. Det er altid en særlig glæde at udføre arbejde for sine egne slægtninge i Templet, selv om det naturligvis også er godt at kunne hjælpe andre ved at være stedfortrædere for deres afdøde, hvis de ikke selv har mulighed for det eller hvis de har for mange navne til at kunne gøre hele arbejdet selv. Selv

Hvad udførte vi i Templet?

Under opholdet i Templet i Schweiz i dagene 31. august til 3. september 1964 udførte de danske søskende følgende:

<i>Døb for de døde:</i>	Mænd	45
	Kvinder	45
	Ialt	90
<i>Ordinationer</i>		99
<i>Endowments (levende):</i>	Mænd	7
	Kvinder	6
	Ialt	13
<i>Endowments (døde):</i>	Mænd	99
	Kvinder	199
	Ialt	298
<i>Beseglinger (Hustruer til ægtemænd):</i>	levende	4
	døde	45
	Ialt	49
<i>Beseglinger (Børn til forældre):</i>	levende	7
	døde	135
	Ialt	142

Ialt 691 ordiananser

Vejen over Susten-passet

om de danske søskende i Templet hovedsageligt udfører arbejde for danske navne, hænder det dog ikke sjældent, at der er for få danske navne og at vi må udføre arbejde for f.eks. hollandske navne, så derfor må vi allerede nu sørge for at skaffe så mange navne som

muligt til fremtidige tempelrejser. Det tager nu ca. 1 år at kontrollere skemaerne i Amerika og gøre dem rede til tempelarbejdet, så det er allerede nu på høje tid at udføre det genealogiske efterforskningsarbejde. Har du skemaer liggende, som er færdige, men som du

mener skal vente på, at du får flere skemaer udfyldt, så send dem ind efterhånden som de bliver færdige, måske nogle få skemaer ad gangen, og husk at lade os vide, om du selv rejser til Templet for at gøre arbejdet, eller det kan anbringes i »Temple File«, så andre danske søskende, som kommer til Templet, kan udføre tempelarbejdet for personerne på skemaerne.

Skemaerne indsendes til *Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse, Dalgas Boulevard 164, København F.*, og for hver 10 skemaer (eller færre), der indsendes, vedlægges kr. 1.00 i frimærker til hjælp til portoen til Amerika.

Mary Kaiser,

Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse.

Jeg vil gerne her til alle I kære søskende, både på den første og den anden rejse, som rejste med mig med toget, sige en inderlig tak for den smukke gave, I gav mig, og for den kærlighed, hjælpsomhed og tålmodighed I viste på hele turen, selv under de måske til tider lidt besværlige forhold, der kunne opstå ved togskift el. lign., på den lange rejse. Tak, allesammen!

Mary Kaiser.

Distriktskonferencerne

i den danske mission

afholdes til følgende tider:

København distrikt 24. og 25. oktober
Jylland distrikt (i Århus) .. 31. oktober og 1. november

Bemærk, at konferencen i Jylland distrikt er flyttet fra den tidligere bekendtgjorte dato (17. og 18. oktober) til **31. oktober og 1. november** i anledning af den europæiske missionspræsident **Ezra Taft Benson**'s besøg i den danske mission.

PRÆSIDENT EZRA TAFT BENSON

taler ved et møde i **København**

Lørdag aften den 31. oktober

og ved et møde i **Århus**

Søndag formiddag den 1. november

Hjælpeforeningen

Når dette læses, er Hjælpeforeningens nye år begyndt! Vi har holdt en lang ferie, alt for lang er der nogen, der synes; det er dejligt at høre, at søstre ligefrem savner deres forening og at nogle af dem har dyrket sammenholdet ved at mødes ganske privat engang imellem i sommerens løb. Vi ønsker og håber inderligt, at denne længsel efter at begynde på arbejdet igen må give sig positive udslag derved, at vi trofast møder op, når foreningen og ledelsen kalder. Der er mange, mange opgaver at tage fat på og at løse; der er mange, mange kundskaber at hente; der er mange, mange punkter at dygtiggøre sig selv og andre på; der er mange, mange glæder og velsignelser at hente, thi profeten Joseph Smith gav Hjælpeforeningen det løfte, at kundskab og intelligens skulle tilflyde den, hvilket vi ser os, at Herren ønsker, at hans døtre skal belæres og være optaget af intellektuel beskæfti-

gelse. Inden for Hjælpeforeningens omfangsrige program er der mulighed for intellektuel oplæring og muligheder for uddannelse, der vil hæve kvinderne højt i kulturel henseende. Uddannelse er nemlig ikke noget, der gælder for dette liv alene, den er en evig proces. At udvikle kultur vil sige at anstrenge sig for at øge sin kundskab på forskellige områder. Denne kundskab skal tjene til at forfine mennesket, fjerne det urene og tjene som en drivkraft til stadig at søge at udvikle sig mere. Da Hjælpeforeningen fyldte 100 år udtalte Det Første Præsidentskab følgende i et brev til dens præsidentskab, funktionærer og medlemmer: »I Hjælpeforeningens arbejde findes der intellektuelle, kulturelle og åndelige værdier, som ikke findes i nogen anden organisation, og der er tilstrækkeligt til at opfylde alle dens medlemmers behov».

Søskende, vi er forpligtet til at søge efter sandheden, som vi finder den i

Skrifterne, i de skrifter, som har bestået deres prøve gennem tiderne. Det er ud fra dem, Hjælpeforeningen præsenterer sine lektiekurser; disse er godkendt af brødre, der er udepeget af Det Første Præsidentskab netop til det kald, og lektierne er udarbejdet således, at de vil være til gavn for Kirkens kvinder og gennem dem for deres familier.

Ikke én af os bør blive hjemme fra Hjælpeforeningens møder i den kommende sæson, hvis vi da har den mindste mulighed for at komme af sted. Og til alle de — desværre alt for mange — søstre, som endnu ikke ved, hvad Hjælpeforeningen er, siger vi: »Vær hjertelig velkommen i Hjælpeforeningen fra og med det første møde i oktober; kom og prøv, om I ikke får velsignelser i overflod».

Med hjertelig hilsen til alle søstre

Hjælpeforeningens hovedbestyrelse.

Det er nu et år siden, vi kom til dette skønne land, Danmark. Jeg kan endnu huske de glædestårer, jeg uddød, da jeg følte den varme velkomst. I gav os, da vi kom. Hvor velsignede er vi ikke ved dette kald til at tjene Herren i dette land. Tak for det i høj grad vellykkede år, vi har haft ved at hjælpe med til at opbygge Herrens Rige.

Nu går vi ind i 1964—65 med udsigter til endnu større succes i Hjælpeforeningen. Dette vil naturligvis afhænge af de forenede anstrengelser, som alle, der har med dette store program at gøre, viser. Hver eneste kvinde er af betydning for denne organisations fremgang.

Hvor er jeg taknemmelig mod vor himmelske Fader for den anledning, Han har givet mig til at repræsentere denne kvinde-organisation. Jeg er så stolt af mit medlemskab. I Årenes løb har jeg arbejdet i mange organisationer og haft mange stillinger i Kirken, hvad der altid har bragt indre glæde og lykke. Den stilling, jeg elskede mest og savner mest, er at undervise i Hjælpeforeningen. For mig er det et af de allervigtigste af alle arbejder. Hvilken velsignelse er det ikke at arbejde som kredslærerinde i Hjælpeforeningen, at bringe evangeliets glade budskab ud til de familier, som vi besøger hver måned, at opmuntre disse familier til at tage del i Kirkens aktiviteter. I mange tilfælde er kredslærerindernes besøg den eneste forbindelse, som nogle folk har med Kirken. Af forskellige grunde er de ude af stand til at overvære Kirkens møder, og de glæder sig til vore månedlige besøg. Vort kald til at tjene Herren

i Hjælpeforeningen er en gylden og kostelig anledning til at vise vor kærlighed og taknemmelighed mod Ham og opbygge vor egen åndelighed og vort eget vidnesbyrd såvel som åndeligheden og vidnesbyrdet hos dem, som vi besøger hver måned.

Vor kærlighed til Herren og vor taknemmelighed mod Ham kan måles ved den villighed, vi viser til at tjene Ham og holde Hans befalinger. Vi kunne stille os selv disse spørgsmål: Elsker vi virkelig Herren nok til at se ud over os selv og yde den tjeneste, som virkelig vil opbygge vor himmelske Faders Rige? Bruger vi vor tid på en klog måde i Hans tjeneste? Er vor himmelske Fader tilfreds med os? Fortjener vi alle de velsignelser, Han udøser over os? Herren er så god imod os, og jeg er sikker på, at hvis vi prøver, kan vi finde tid til at hjælpe med ved dette højst vigtige kredslærerinde-program. Husk på skriftstedet i Lære og Pagter 4:2—3, hvor der siges: »Se derfor til, o, I, der indtræder i Guds tjeneste, at I tjener ham af jeres hele hjerte, sjæl, sind og styrke, så I kan stå ulastelige for Gud på den yderste dag. Dersom I derfor ønsker at tjene Gud, da er I kaldet til arbejdet».

Jeg beder, at Herren vil velsigne hver eneste af os, at vi må have et ønske om at udføre det arbejde, Han har kaldet os til at gøre, at vi må være klar over vore pligter og vort ansvar, og at vi må tjene Ham og hjælpe med til at opbygge Guds Rige her i Danmark.

Ingrid Sorenson.

PRIMARY

FAMILIEAFTEN

af Beverly Romney Cutler

Præsident David O. McKay fortæller os, at han kender ingen steder, hvor man kan finde mere lykke i livet end hjemme — det er muligt at gøre hjemmet til et stykke af himlen.

Hvor sandt!

Hvor hjem er det lykkeligste sted på jorden.

Lad mig fortælle jer lidt om de morsomme timer vi arrangerer i vor familie.

Først må jeg fortælle, hvad vores børn hedder: *Joyce* er 8 år, *Sherrie* er 7, *Bob* snart 6, *Gordon* snart 5, og *Carol* er lige blevet 2 år.

Lad os begynde med vor familieaften, som vi har en gang om ugen, og ih! hvor børnene ser frem til denne aftenstund. De lægger planer ugen igennem og opstiller programmet, som de skiftes til at lede.

Familieaftenen viser os mangt et overraskelsesprogram. Og først af alt medvirker den til sammenhold og solidaritet. Den får hvert af familiemedlemmerne til at udvikle sit talent, og fantasien vinger flyver med årene med mere modenhed, og alt dette medvirker til at skabe lykkelige barndoms minder.

Familieaftenen lærer børnene at tænke: Hvor nydeligt Lillebrors bidrag er, i stedet for at tænke: Jeg kan gøre det bedre.

Mange gange, når jeg er ved at lægge mine børn i seng, hvisker en og anden i mit øre, hvad han eller hun har forberedt til familieaftenen.

Vidunderlige minder og eksempler har børnene senere i livet og kan endog give dem videre til deres børn.

Andelig udvikling er en anden vigtig del af familieaftenen.

På grund af vor faders arbejde i Kirken kan vi ikke altid have den samme aften hver uge, men vi ordner det altid en uge i forvejen og fastsætter en aften,

hvor vi alle kan være hjemme. Hvis vi ikke sætter os for at holde denne aften ugentlig, vil der måske kunne komme måneder, ja, år, hvor vi vil gå glip af disse betydningsfulde aftener og dermed miste de værdifulde velsignelser, som denne aften efterlader i rigt mål.

Hvert medlem af familien forbereder sig en uge i forvejen. Vi vælger en præsident for aftenen, og enhver respekterer dette. Vi har en »Familieaften«-bog, hvor vi skriver alt det op, som vi behøver til programmet næste uge igen, og vælger næste uges leder.

Når vi begynder, sidder vi i en sofa eller på stole rundt om sofaen. Fader giver referat fra bogen, og vi har følgende dagsorden: Åbning ved bon af et barn, en sang, dirigeret af et andet barn, og et skriftsted reciteres af alle med et barn til at sige for, akkurat som i Kirkens søndagsskole. Hver uge læser de et nyt skriftsted.

Fader beder en eller flere om at forklare skriftstederne og fortæller dem om vigtigheden af at bruge disse skriftsteder i det daglige liv. Bagefter kalder fader programlederen frem.

Børn elsker at male og tegne. (Fader sagde engang, at han snart ville gå falbit på alle de materialer, børnene bad om!)

Joyce tegnede engang et billede af Kristus, som prædikede for folket. Medens hun stod og holdt billedet op, fortalte hun os om nogle af de ting, Kristus prædikede om.

Børnene har en yndlingsbog, som hedder »Skarpe ører«, historien om en hval, den har jeg læst om og om igen højt for dem.

Bobby malede engang en smuk tegning af »Skarpe ører«, som kæmpede med en mægtig blæksprutte.

Nogle af vore gæster har svært ved at lukke deres håndtaske, fordi de

prøver at stoppe alle de tegninger ned, som børnene har tegnet til dem.

Om flonelstavl: Min mand lavede en stor flonelstavle og malede en scene med et bjerg, en dal og en bæk. Børnene har brugt disse ting mange gange. Selv når de var under 3 år, har de hjulpet med til at lave billeder af dyrene fra Noas ark og selve arken eller af den lille Moses som baby i kurven.

Hvis man kunne få råd til at købe en tavle på ben, kunne man klistre eller på anden måde fastgøre et stykke pap i rammen. I Primary har vi mange bibelske billeder, og bag på dem sættes tyndt, billigt flonel. Billederne er ikke så dyre og holder længe, hvis de yderligere klistres på karton. En af dotrene brugte flonelstavl til billeder, hun havde tegnet og malet af en telttur, vi havde været på. Hun havde tegnet telt, vandfald, floder, træer, vilde jordbær og også flere humoristiske ting.

Bakke med riller i: Heri kan sættes forskellige figurer. Sherrie fortalte os en af de bedste historier, nemlig om Lehi og Nephi i Lamans fængsel. Hun brugte bølgepap som fængsel og til trapperne og havde figurer af missionærer og lamaniter, og brugte korrekte ord fra Mormons Bog til at fortælle historien.

Modellering: Bob har modelleret brystbilleder af fotografier, der står på kaminhylden. Vi har den regel, at alt hvad der skal bruges, skal ligge på noget papir, ellers mister de deres ret til at modellere.

Scrapbook: Vi har to scrapbøger til hvert barn: en med oplysninger om deres fødsel, med fotografier og andre mindeværdige ting. Den anden er til tegninger og udklip. Når de engang kigger på deres første tegninger af familien, med ét ben og ingen arme, vil det forståeligt nok være et sjovt minde

for dem. (Jeg selv har et billede, min datter har tegnet, hvor armene udgår fra ørerne og maven hænger oppe under hagen).

Joyce viste *Rullebilleder*: En rulle papir, hvorpå var tegnet en cirkus i billeder.

Den ældste pige elsker at fortælle og vise os, hvad hun har lært i skolen.

Sommetider fremsiger de vers eller får os til at følge med i et fingerspil. Eller de viser panoramaer i skotøjsæsker, sommetider vinterscener og sommetider sommerscener. Når man lægger låget på, og der er klippet vinduer, ser det kønt ud at kigge ind, og alt sammen er meget smukt og omhyggeligt udført, i

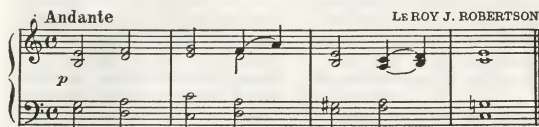
træ, af tøjstumper, bølgepap, æsker og papir.

Når jeg syr, laver pigerne dukketøj, og når min mand snekterer, er drenge også i gang med at lave trælegetøj eller -figurer, som siden bruges til vore familieaftener.

(Fortsættes).

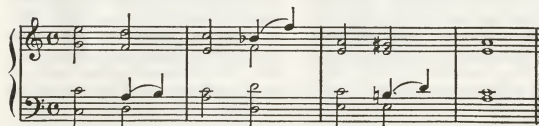

Søndagsskolen

Nadververs for oktober:

»Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger.« (Johs. 14:15).

Søndagsskolesang for oktober:

»Hvor længe, Herre, hellig, sand.« (Nr. 22 i den blå sangbog).

HELLIGE FLAMME

På Studentereforeningens Bygnings facade ud mod boulevarden sidder den skønne kantates ord graveret i stenen, til en påmindelse om kundskabens hellighed for evige tider. Den, der går forbi, lægger ikke mærke til den, den er ikke så stor, men den sidder der som symbol på at blive forbigået i tusinder af tilfælde, for en enlig vandrer standser foran den og læser. Men så er den lige pludselig stor, og stemmen råber ud, at »Kundskab« er en evig hellig flamme og en ukrenkelig sandhed.

Kære søskende! Hvad er kundskab! Hvis dette spørgsmål blev stillet til klassen, ville der blive rakt mange fingre i vejret, for det måtte være et forholdsvis nemt spørgsmål at svare på, og i samme øjeblik hånden blev løftet,

var svaret allerede givet, uden at der behøvede at komme et ord over læben, fordi reaktionen i sig selv er kundskab. Det kan måske lyde lidt vrøvel, men hør engang.

Thomas Aquinas (1225—1274), dominikanermunk og filosof, har på sit program ikke mindre end hvad han kalder »Bevis på Guds eksistens«, og han udtrykker sig på en såre simpel og fornøjelig måde, når han opstiller sit bevis, — han siger, bevægelse, alt som bevæges må enten bevæge sig selv eller blive bevæget af noget andet. Det vil med andre ord sige, at det er impulser fra hjernen, der bevæger armen, og det er (ifølge nyere tids viden) igen stoflige elektriske bevægelser, der sættes i bevægelse af et eller andet, men hvad er dette eller andet. Thomas siger,

at det må være Gud, for ifølge alle disse bevægelser må der til syvende og sidst være en »første bevægelse«, en primus motor, der ikke selv er bevæget, jeg citerer: denne ubevægede bevæger (udtrykket er overtaget fra Aristoteles) er Gud. Han prøver det samme på en anden måde. — Alle hændelser må være årsagsbestemte, den begivenhed jeg iagttager nu, må være forårsaget af en forudgående, denne af en forudgående igen, o. s. v. Længst tilbage i årsagskæden står den første årsag, prima causa, det er Gud, for som han siger, alt i erfaringsverdenen opstår og forgår, til et tidspunkt er en ting, til det andet er den ikke. Det menneske, der lever i dag, er her ikke om hundrede år. Bladløvet er borte ved vinterens komme, månens lys forsvinder i morgens

komme, med andre ord det hører ikke med til en tings bestemmelse, at den eksisterer. Når nu alt således er periodisk eksisterende, ville man kunne tænke sig muligheden af slet ingen eksistens, nemlig hvis alle de ikke værende perioder faldt sammen. Af en sådan ikke-eksistens ville intet kunne fremgå påny. Der må derfor være en vedvarende nødvendig eksistens, Gud. Kundskab må altså være at erkende årsag og virkning i alle ting. Men der er nu en anden og meget nemmere måde at iagttage kundskaben på, end ved at prøve at forklare den ad filosofisk vej, det kommer vi til om lidt.

Giordano Bruno (1548—1600) en anden dominikanermunk og filosof, måtte flygte fra sit kloster for at undgå tortur og død under anklage for kætteri. Han havde i sit hjerte antaget Kopernikus' teorier om, at Jorden gik rundt om solen, og at det var den, der var midtpunktet og ikke vor lille klode, og havde dermed reduceret vor verden, som der er sagt, fra at være hofteater, til lille provintribune. Det var meget for Romerkirken, det skulle straffes, for nu var det en gang således, at end og den havde sagt, at Jorden var Allets midtpunkt, hvorefter alle havde sig at rette, denne lære var anbragt i faste rammer og overleveret, så den måtte være rigtig. Bruno sagde noget andet, han satte sig hen og spekulerede på, om der kunne være noget om snakken, og samtidig har han vel prøvet at fin-

de ud af, hvem de gamle overleveringer stammede fra, og kom til den slutning, at den bedste måde at få at vide hvad der foregår henne om hjørnet på, simpelt hen er at gå hen og se det selv. Bruno anede de store sandheder, han søgte indsigt i årsag og virkning, det kom ham dyrt at stå. Den katolske Kirke nappede ham tilsidst og stegte ham levende, og var for hans vedkommende tilfreds, nu var man jo en plage-ånd mindre. Men lysten til kundskab og indsigt var ikke død med Giordano Bruno, der kom mange efter ham, som også var nysgerrige, som havde tid til at være stille indeni, og i lyset af Guds Ånd selv søgte frem til de årsagsbevægende kraftkilder, de store sandheder, som også Romerkirken måtte bøje sig for tilsidst.

Mange er de, der har levet efter deres slægters overleveringer, få er de, der har gjort de store opdagelser, og her vil vi komme tilbage til den metode, der er så tilgængelig for alle, når det drejer sig om at sige os hvad »Kundskab« er. Det er Jesu lære. Det er at efterleve hans lærdomme. Tænk den tanke til end, at du kan fejle alle verdens filosoffer og at deres tænkning til side med den bemærkning, det er fuldbragt, Jesu lære giver svaret, LEV, SOM JEG HAR SAGT JER DET. Det må være kundskabens væsen, thi fra det udgår livet, fordi han har sagt, at således er det, og fordi vi kan prøve hans ords pålidelighed, uden hensyn til vor intelligens'

forskellige størrelsesforhold. Så enkelt er det, at ingen skal komme bagefter og sige, at der blev stillet for store krav til forstanden. Hvis nogle af de største tænkere og videnskabsmænd, der har levet, havde haft vor Kirkes lærdomme at støtte sig til, kunne det have været interessant i dag at se, hvilke resultater de var kommet til, men det var nok ikke kommet så vidt, for de var vel havnet på bålet hver og en længe forinden. Fordomme og fastlagte menneskebud træder man ikke ustraffet op imod, men man har jo lov at gå uden om dem, vel at mærke sig, kun hvis man selv har undersøgt deres værdi, og så fundet dem uden rod i kundskaben.

I den næste artikel vil vi prøve at se på et bevis på Guds eksistens, som vejer meget tungt i forhold til andre beviser, og afprøve og gennemtænke det på kryds og tværs og så sammenligne det resultat, vi får, med Kirkens lærdomme.

Knud Edsberg.

Lektie læsning for oktober og november

Søndag d. 4. okt. fra side 388—396

Søndag d. 11. okt. fra side 396—404

Søndag d. 18. okt. fra side 404—412

Søndag d. 25. okt. fra side 412—424

Søndag d. 1. nov. fra side 424—437

(SLUT)

De resterende søndage kan benyttes til de første lektier, som mange ikke nåede at få med i årets begyndelse, eller til at repetere lektier, som man syntes ikke blev behandlet udtømmende nok.

Gensidig Uddannelses Forening

Intet menneske burde prøve at udføre alt arbejde i en organisation alene, blot fordi han er kaldet til at være leder af organisationen. En af en god leders egenskaber er evnen til at dele noget af ansvaret med dem, der er udvalgt til at være hans rådgivere.

I alle kirkens organisationer har Herren givet prædikanterne og lederne rådgivere og assistenter til at hjælpe dem med arbejdet. Værdien af denne

form for organisation blev vist Moses af hans svigerfader, da Moses prøvede at udføre alt arbejdet med at domme og undervise alene. Hans svigerfader, Jethro, spurgte ham, hvorfor han sad alene i dommersædet og lod folk vente fra morgen til aften. Jethro fortsatte med at sige: »Det er ikke klogt, som du bærer dig ad med det. På den måde bliver jo både du og folket omkring dig ganske udmattet, thi arbejdet er

dig for anstrengende, du kan ikke overkomme det alene. Læg dig nu på sinde, hvad jeg siger, jeg vil give dig et råd, og Gud skal være med dig: Du skal selv træde frem for Gud på folkets vegne og forelægge Gud de forefaldende sager, og du skal indskræmpe dem anordningerne og lovene og lære dem den vej, de skal vandre, og hvad de har at gøre. Men du skal af hele folket udvalge dig dygtige mænd, som frygter Gud,

mænd som er til at lide på og hader uretfærdig vinding, og dem skal du sætte over dem som forstandere . . . lad dem til stadighed holde ret over folket. Alle vigtige sager skal de forebringe dig, men alle mindre sager skal de selv afgøre. Let dig således arbejdet og lad dem komme til at bære byrden med dig.« (2. Moscb. 18:17-22).

Som kirken vokser, tiltager ledernes ansvar. Nu, mere end før, er deling af ansvaret nødvendig.

I januar-nummeret 1964 af Improvement Era siger Dr. David H. Yarn om dette emne: »Efter at have undersøgt det samlede arbejde inden for sit kald og sine rådgiveres evner, erfaringer og kvalifikationer, uddeler prææsidenten bestemte opgaver til hver af dem. Det er nødvendigt, at rådgiverne, så vel som prææsidenten, lærer deres pligter at kende og udfører dem så godt som de formår. Fordi rådgiverne har fået tildelt særlige pligter, betyder dette na-

turligvis ikke, at prææsidenten er løst fra den øverste forpligtelse på disse områder, men i det omfang bestemte opgaver bliver givet til rådgiverne, burde prææsidenterne aldrig gå uden om, men derimod ære deres rådgivere ved at arbejde sammen med dem i udførelsen af deres arbejde«.

G.U.F.'s Hovedbestyrelse.

En lektie til pigerne

Udsendt fra G.U.F.s Generalbestyrelse 20. november 1963

Formål: At hjælpe pigerne i missionerne til at forstå, hvor vigtig en missionærs kaldelse er.

Inden for Guds store plan bør unge mennesker på samme alderstrin kunne møde sig sammen på selskabelig basis. Der er imidlertid en undtagelse fra denne regel, nemlig når en ung mand, som netop er fyldt nitten (19) år kaldes til at tjene Herren for en bestemt tidsperiode!

Missionærer kaldes af Gud og beskikkes til at være Hans tjenere. Gud siger til os: » . . . lad dem gå ud to og to og lad dem således prædike . . . « (Lære og Pagter 32:10, eng. udg.). Disse udvalgte, unge mennesker sendes altså ud »to og to«, for at de kan styrke hinanden og være et vidne — hver især for den anden. De hører myndighedens kappe til at undervise i Jesu Kristi navn, og det er blevet dem lovet: »Og den, som modtager jer, hos ham vil jeg også være; thi jeg vil gå foran jer. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min ånd skal være i jeres hjerter og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer.« (Lære og Pagter 84:88).

Denne vidunderlige ånd, som disse unge mænd og kvinder udspreder, får os til at føle, at de er noget »ganske specielt«, og vi kan se, at de adskiller sig fra andre unge mennesker, som ikke har dette særlige kald. Vore missionærer kommer til at stå os meget nær; også Kirkens medlemmer — og de mennesker, de underviser om evangeliet — kommer til at holde meget af dem. Sådán er det, og det er ikke alene, fordi de er Herrens udsendinge, men det er fordi de er unge, pæne og fyldt af evangeliets ånd, som ligefrem udstråler fra dem. Ofte, når de taler til mennesker, ledes disse til at tro, at missionærerne er interesserede i dem personligt, at de er »forelsket« i dem. **DETTE MÅ ALDRIG FINDE STED** i

den tid, de er på mission! Disse unge mænd er kaldede af Herren og beskikket til at vie et vist antal måneder til Hans tjeneste. I dette tidsrum er de afløst fra alle andre ansvarsposter undtagen den at forkynde Jesu Kristi evangelium for verden. Herren har befalede dem at gå ud »med øjet alene henvendt på Guds ære!«

Missionæren ofrer meget, når han tager på mission, og det gør hans familie også, men i deres hjerter føler de kun glæde og taknemmelighed over hans vidunderlige kaldelse til at tjene sin himmelske Fader. Det er en vanskelig opgave for unge mennesker på dette særlige stadium af deres liv, da de er fulde af ungdommens kraft, at skulle betvinge deres naturlige tilbøjeligheder og overvinde dem. Alligevel tager de Guds fulde rustning på og går ud i verden som soldater i Herrens hær. De har givet sig selv det løfte, at de vil følge reglerne, og til gengæld bliver de klædt vor himmelske Faders Ånd og får dette løfte: »Og dersom du holder ud indtil enden, skal du have et evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver.« (Lære og Pagter 14:7).

At desertere fra en stilling i hæren kan komme til at koste selve livet! At desertere i Herrens hær kan komme til at koste selve det evige liv! Missionærerne elsker medlemmerne i de grene, hvor de arbejder, for deres hengivenhed over for Kirken. På grund af denne fælles hengivenhed, enighed i formål og interesse, er det kun naturligt, at medlemmerne, undersøgerne og missionærerne føler sig nær knyttet til hinanden. Der er imidlertid en alvorlig fare i dette. De unge piger tolker f.eks. ofte denne kærlighed og hengivenhed som en personlig tilkøkkelse. **DETTE MÅ IKKE FINDE STED!** Missionærens kald er helligt, og ingen ung pige i missionen bør være årsag til, at en af disse unge

mænd viger fra at være ærlig i sin missions formål. Hvis dette sker, tages den Ånd, som var hans vejleder og beskytter, fra ham.

Unge piger skal også være stærke i deres hengivenhed for Kirken og hjælpe missionærerne at ære deres præstedømme og huske på, hvem de er, og hvorfor de er på mission — således at de vil være i stand til at bære vidnesbyrd om evangeliets sandheder, ikke blot til pigerne, men til alle mennesker i verden. Hvert eneste medlem af Kirken beder hver dag om, at missionærerne må blive beskyttet mod fortræd og alt ondt, og om at de vil opfylde deres kald. Modre og fædre beder ustandseligt om, at deres sønner og døtre må vende tilbage til dem lige så rene og pure, som de var, da de rejste hjemmefra, kun rigere på erfaring fordi de har været sammen med de hellige omkring i verden og har arbejdet flittigt for at føre flere af deres medmennesker til fuld kundskab om evangeliet. Det er hver eneste moders bøn, at hendes søn må være som det pure guld, for guld er det eneste grundstof, som ikke vil lade sig blande med noget andet grundstof. Så længe de er missionærer, forenes Kirkens medlemmer i bøn om, at hver og en af dem må være som det pure guld den tid, deres mission varer. Lad os alle forene os og kæmpe hårdt for, at disse bønnen må blive opfyldt! Vor himmelske Fader behøver vor hjælp i denne sag! Når vi omtaler missionærerne, som vi har gjort det her, kunne det se ud, som om de er lidt mere end andre mennesker. Det er de ikke! De er unge mænd, akkurat som jeres egne brødre! Tænk alvorligt over, piger, hvorledes I gerne vil, at jeres brødre skal blive behandlet, hvis han bliver kaldet til at forlade sit hjem og sin familie og hellige to år af sit liv til sin himmelske Faders værk. Tænk over,

hvor bekymret jeres moder vil være for ham, og hvorledes I alle ville bede om, at han måtte blive bevaret fra det onde under alle former.

Eftersom han er ung, vil han somme-tider finde det vanskeligt ikke at vige en lille smule til siden! Rent ud sagt kan det endda være, at han for et øjeblik tror, at han kan tilsidesætte sit kald; men Herren vil ganske givet blive skuffet over ham, hvis han gør det; det samme gælder hans forældre, hans brødre og søstre, hans venner — ja hele Kirken. Enhver missionær behøver vor hjælp og støtte og vore bønner, for at hans ærefulde kald kan blive fuldbyrdet! Enhver missionær behøver vor

hjælp for at kunne stå fast og gå lige frem efter sit formål!

Vi må hjælpe dem med at være stærke og stålsatte soldater, medens de tilbagelegger rejsen over verdens slagmarker holdende sandhedens og rettens sværd højt. Vor taktik må altid være at holde os på afstand af dem, medens de er i Herrens tjeneste, så vi ikke skal lægge fristelser for dem på deres vej. Piger bør aldrig søge at blive alene med en missionær på noget som helst tidspunkt. Missionærer bør aldrig inviteres til pigernes hjem til selskaber. Selv om de er kaldet af Gud og beskikket som Hans hellige tjenere, er de stadig unge mænd med ungdommens

mod på livet. Hvor frygtelig vil ikke vor dømmelse blive, hvis vi er årsag til, at en eller anden missionær ikke gør sin pligt.

Vor mission er næsten lige så stor som deres, og vi må indvie os selv til at hjælpe dem til succes ved altid at huske på, at de er særlige redskaber i Herrens hænder, og at de ikke kan fungere på rette måde uden fuldstændig hengivelse til formålet. Dette er jeres ansvar som piger i missionerne, og vor himmelske Fader vil velsigne jer, når I hjælper Ham at holde disse unge mænd på retfærdighedens sti!!

Kære patruljer.

Vi har nu afsluttet vor sommerlejr og dermed også konkurrencen om »sommerens bedste patrulje« — og jeg må sige til jer, at jeg var virkelig imponeret af den indsats I har gjort både i den fortløbende og afsluttende konkurrence.

Vi havde en dejlig tid på vor sommerlejr ved Tommerby. Vi havde lejlighed til at lære mange nye ting: vi lærte at bygge en lejr op, vi lærte at lave mad, vi lærte at bygge bro, vi lærte hvordan vi burde holde søndag i lejr — vi prøvede rigtige spejderløb med kort og kompas, med poster, opgaver osv. — Sidst men ikke mindst: vi lærte hinanden at kende — rigtig at kende — og når vi nu mødes til konferencerne, så har vi alle kammeraterne at udveksle minder med — »ka' du huske pølsedåsen« — ja, jeg tror, at vi alle har vundet noget på vor sommerlejr. Når vi samledes omkring lejr-bålet, så hyggede vi os med sange,

sketch og råb. Vi havde forøvrigt mange fine råb på vor lejr. Især syntes jeg godt om de patruljeråb, I havde lavet, og jeg kunne tænke mig at skrive dem af her, så I alle kan se dem og evt. få nogle idéer herfra. Som det bedste råb valgte vi MÅGERNE, som lyder således:

Mågerne fly'r
over sky'r
stort postyr
styr, styr — stop
dovenkrop
vil du med os op
op på top
rend og hop!!

Som det næstbedste valgte vi ELEFANTERNE, som er her:
ægge mægge mir —
mong, gong, ubbi gong
isse, bisse, bondetop
galop.

De tre andre patruljers råb — FUGLENE, ØRNENE og UGLERNE — fik

samme antal point, og her har I dem:

Kra' — kra' — kra' —
vi'r kra' — kra' — kra' —
vi'r — vi'r — vi'r fuglene.

Frederikshavner-ørne højt fra nord
råber højt i kor: heja — heja — heja

Ud og ind og ned og op
vi er ugler i vor trop
er der no'en der si'r stop
så vil uglen slutte op. Heja!!

Der var, som I ved, en præmie til »sommerens bedste patrulje«, som blev UGLERNE — vi havde også en præmie til »lejrens bedste patrulje«, og det blev JO ELEFTANTERNE. For »turn-out« og mad blev der også givet præmie, og her gik de til UGLERNE og ØRNENE.

Jeg vil hermed ønske jer fortsat god iværksind for spejderarbejdet — således at vi til næste år kan komme op på en tip-top standard.

Med spejderhilsen
Gamle Ugle.

PRÆSTEDØMMET

Evangeliet er for den enkelte

Den, som slutter sig til Kirken, opdager snart, at Evangeliet er et individuelt program for den enkelte person. Det vidnesbyrd, der gives den Helligånd, kommer til den enkelte. Dåben i vand ved nedtænkning udføres på én person, for den person. Bekræftelsen og dens naturlige resultat, den Helligånd gave, er for en enkelt person.

Præstedømmets kald gives, ét ad gangen, til en enkelt person. Han alene kan ønske, blive omvendt og modtage disse ordinanser.

Efter denne række oplevelser kan et menneske deltå i en anden ordinanse, denne gang delt med en anden, nemlig vielse. Her er to mennesker enige om at slutte sig sammen i en evig forening, beredt til og forud for, at de skal blive værdige til at bo i Herrens nærhed. Deres børn deler, på grund af denne overenskomst, sammen med deres forældre velsignelsen ved foreningen. De er født i pagten.

Alle mænd, alle kvinder, alle folk vil for eller senere få lejlighed til at lære disse enkle trin til det evige liv og at tage dem ét for ét. Mange vil leve på jorden, men måske et langt større antal vil være gået gennem døden til ånderverdenen uden at have hørt om denne lej-

lighed til at blive ophøjet. Herren har viseligt taget forholdsregler til denne situation. Principperne om frelse og ophøjelse vil hver eneste blive belært om, og der er sørget for, at han kan tage imod dem til det celestiale rige, hvis han er værdig og de jordiske ordinanser bliver udført, nemlig dåben, bekræftelse ved den Helligånd og medlemsskab i Kirken, præstedømmet til de mandlige, og beseglingen af en mand til den hustru, med hvem han levede på jorden tilligemed deres børn.

Men Herren har erklæret, at disse er jordiske ordinanser. De må udføres på jorden, fortrinnsvis af efterkommere af dem, der således er beredt på at tage imod dem i himlen. Dette er også en individuel plan. Efterkommeren ved ikke, om hans forfader har akcepteret eller vil akceptere, eller han ikke vil. Men gennem tro, i kængsel efter sine forfædre, gør han det muligt for dem at opnå det, hvis de skulle bestemme sig til at tage imod det. Han opfylder Malakias' forudsigtelse om, at »børnens hjerter skal vendes til deres fædre.« (Se *Mal. 4:6*). Han gør dette i fuld tro på, at fædrenes hjerter allerede har vendt sig mod deres børn.

Klasser vil blive afholdt, grupper vil

blive dannet til fælles hjælp ved dette vigtige arbejde med genealogisk efterforskning. Hjemmelærerne vil overtale familierne, som de har ansvaret for, til at blive interesserede. Elias' ånd vil berøre hver eneste, som er aktiv optaget, med overbevisende kraft og tilfredsstillelse.

Men de klasser, der afholdes, og de grupper, der instrueres, vil være virkningsløse, med mindre hver enkelt person er lige så interesserede i sine forfædres dåb som i sin egen. Genealogisk arbejde er, i sin endelige definition, den plan, at hvert menneske og dets familie vil eftersøge optegnelserne om deres afdøde slægtninge, og efter at have fundet disse beviser på deres slægtnings tid her på jorden, udføre ordinanser i Herrens templer på deres vegne. Således bliver de i stor målestok frelsere på Zions Bjerg og hoster belønning i forhold til deres arbejde.

Evangeliet er for den enkelte, levende eller død. De levende er ansvarlige for sig selv — og for de afdøde.

(Fra *Improvement Era*,

august 1964).

Tempelbefalinger

Værdighed en forudsætning: Ingen person kan modtage en tempelbefaling til noget formål, med mindre han findes værdig i enhver henseende. Uværdighed diskvalificerer ham.

For tempelbefalinger udstedes, skal grenspræsidenterne sikre sig ved indtrængende forespørgsel, at ansøgerne er fri fra al slags umoralsk eller ukristelig opførelse; at de ikke har nogen tilknytning til eller sympati for eller på anden måde har noget at gøre med apostatgrupper, som går imod Kirkens fastsatte orden; at de opretholder de lokale myndigheder og Kirkens General-autoriteter; betaler fuld tiende eller vil på-

tage sig at gøre det; at de overholder Visdomsordet, afstår fra te, kaffe, tobak og spiritus; og at de oprigtigt stræber efter at udføre deres pligt i Kirken, overværer deres nadvermøder, præstedømmets møder og andre møder og adlyder evangeliets regler, love og befalinger, herunder på alle måder holder fast ved de forpligtelser, de indgår i templet.

Hvis ansøgere ikke overholder befalingerne, bør de prøve sig selv gennem en prøvetid, før anbefalinger udstedes. Enhver må kendes værdig til anbefaling hver gang han ansøger om en.

Et år på medlemslisten kræves: Grenspræsidenter bør ikke udstede en anbefaling til et medlem, for han har været på medlemslisten i deres gren i mindst ét år, med mindre de har modtaget brev fra grenspræsidenten i den gren, hvor han var medlem det foregående år, bekræftende at den pågældende er værdig til at nyde templets privilegier.

Ingen kan få udstedt en tempelbefaling, for han har været medlem af Kirken i mindst ét år. Kun det Første Præsidentskab kan bemyndige en undtagelse fra denne regel.

(Fra *Kirkens General-håndbog*).

KREDSLÆRERINDERNES budskab

»Derfor siger jeg jer, at I skal tilgive hinanden« (L. og P. 64:9).

Formål: At vise, hvorledes tilgivelse forædler, beriger og renser sjæle.

Princippet om tilgivelse, som det er beskrevet i Lære og Pagter, fremhæves ikke blot som en fundamental del af Evangeliet, men også som en nødvendig vejleder til et fuldkomment, lykkeligt liv. I det 64. afsnit af Lære og Pagter fremkommer Herren med den oven for nævnte udtalelse og fortsætter så: »... thi den, som ikke tilgiver sin broder hans synder, står fordømt for Herren; thi på ham hviler en større synd« (L. og P. 64:9). Med andre ord: den som ikke tilgiver, begår »en større synd« end den, som syndede imod ham.

Det mest fremragende eksempel på guddommelig tilgivelse i verden, blev uden tvivl udtrykt gennem Frelserens dramatiske ord, da Han hang på korset: »Fader, tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør« (Luk. 23:34).

En af de herlige sider af tilgivelsens princip er den rensende og forældende virkning, dets anvendelse har på den tilgivendes personlighed og karakter. Der er en, der meget klogt har sagt: »Den, som ikke har tilgivet en fejl eller en uret, har endnu ikke smagt en af livets højeste glæder«. Menneskets sjæl hæver sig sjældent til sådanne høj-

der af styrke og ædelmodighed, som når den fjerner al »vrede fra sig og tilgiver fejl og ondskab.

Når et menneske huser vrede mod et andet, gør det sjældent dette andet menneske ret meget fortræd, men det gnaver i og fortræder det menneskes sjæl, som bærer nag. Hvis en hader en anden — enten grunden dertil er virkelig eller indbildt — tager denne følelse af had magten og herredømmet over ens tanker, søvn, helbred, lykke, ja, over selve ens udseende. De kostbareste klæder og den bedste skønhedsbehandling kan ikke udviske det hårde blik og udseende, der er biprodukter af had, vrede og en utilgivende sjæl. Shakespeare sagde det på denne måde: »Gør ikke ovnen så varm for din fjende, at den svider dig selv«.

Jesus forstod fuldt ud den ødelæggende virkning, den ikke-tilgivende indstilling har på vor karakter og vor personlighed. Han sagde: »Elsk jeres fjender, velsign dem, der forbander jer, gør dem godt, som hader jer og bed for dem, som krænker jer og forfølger jer« (Matt. 5:44). Hvis denne regel følges, vil den helbrede en bekymret sjæl og berige en personlighed.

Et af verdens smukkeste bjerge, der ligger i Jasper National Park i Canada, blev opkaldt efter Edith Cavell. Edith

Cavell var en sygeplejerske under krig, som blev dræbt af sine fjender, fordi hun havde skjult, plejet og bepsist sårede soldater. Da hun stod foran den afdeling soldater, der skulle skyde hende, udtalte hun disse uodelige ord, som nu bevares i bronze og granit: »Jeg erkender, at det ikke er nok at have fædrelandskærlighed. Jeg må ikke føle had eller bitterhed mod nogen som helst«.

Hvis man har begået fejl over for os eller har skadet os, betyder tilgivelse at slette denne fornærmelse fuldstændigt af vort sind. At tilgive og glemme er et tidløst råd. »At blive behandlet forkert eller blive udplyndret betyder intet, med mindre du bliver ved med at huske på det«, sagde den kinesiske filosof, Konfucius.

Foruden disse rensende og forældende virkninger, tilgivelse har på vore sjæle, kommer dette princip til os som en guddommelig instruktion fra vor himmelske Fader, og det er et krav, hvorpå Hans egen tilgivelse af os bygger. Det er blevet sagt: »Den, som ikke kan tilgive andre, bryder den bro, over hvilken han selv skal passere, for ethvert menneske har behov for tilgivelse«. Frelseren sagde: »Thi tilgiver I menneskene deres overtrædelser, vil jeres himmelske Fader også tilgive jer« (Matt. 6:14).

Danske missionærer kaldet

Christian Ringheim, København

Den 10. maj i år afholdt Nordre Gren afskedsmøde for *Christian Ringheim*, der den 22. maj afrejste til den sydtyske mission for at arbejde der i 2½ år som missionær.

Som hans forældre er vi naturligvis mange gange blevet spurgt, hvordan han befinder sig dernede, og da Søster Kaiser nu har opfordret os til at fortælle lidt til Stjernen om Christians oplevelser, tror jeg, vi vil forsøge at give jer nogle uddrag af forskellige breve,

han har sendt os. Han er meget flittig til at skrive hjem, vi hører fra ham hver uge og kan i alt fald roligt sige, at han er meget lykkelig for sit arbejde dernede.

Han startede med en storartet senior-kammerat, og hvis man kender noget til missionærer, vil man vide, hvilken overmåde stor betydning det har for en ny missionær at få en virkelig fin kammerat, en, der venligt, men bestemt viser den rette og snævre vej, en missionær må træde, hvis han ønsker at ud-

føre sit arbejde tilfredsstillende. En, der overholder de regler, som en missionær har lovet at holde, til punkt og prikke, og samtidig er en god og venlig kammerat.

Vi har forstået, at sådan var den Ældste Ralph Merrill, som Christian arbejdede med de første tre måneder, og vi er meget taknemmelige for det. Han har netop fået en ny kammerat Ældste Cornell H. Griffeth, som sikkert også er fortræffelig.

Men jeg vilde nogle citater: »Hi for-

ældre! Wie geht es Ihnen droben in Dänemark? . . . det er rart at høre, at folk, som har besøgt mig, synes, at der er o.k. herhede, for det er der nemlig . . . jeg er blevet indsat i går af Præsident og Apostel Benson in the pink house (missionshjemmet i Stuttgart) . . . han sagde, at han kom til distriktskonference i København . . . »

Nyt citat: »Vi arbejder i en ny del af byen (Aalen) kaldet Triumphstadt, da det er firmaet Triumph, der har bygget byen for alle de flygtninge, der ville arbejde for dem.

Det vil altså sige, at alle vore kontakter kommer fra Sudentenland, Østzonen, Tjekoslovakiet, Jugoslavien, Ungarn, Rumænien o. s. v. Alle disse mennesker er meget åbne og modtagelige for evangeliet, og vi har megen succes blandt dem.

Vi havde to meget »gyldne« familier, den ene med tre, den anden med 8 medlemmer, men nu har vi kun den med 3. Der skete følgende: Vi underviste familien med de 8 i et stykke tid, og vi fik alle børnene til at bede og manden også, men vi havde et problem med moderen, fordi hun kun kunne tale ungarsk, så vi måtte undervise hende alene og prøve at gøre tingene så forståelige som muligt.

Alt gik dog godt, børnene var meget glade for os, især en lille dreng ved navn Johan, han kom altid løbende, når han så os og bad os komme hjem. Men pludselig en dag var alt forvundet.

Da vi vinkede til konen, der stod oppe på balustraden uden for huset, skyndte hun sig ind og lukkede døren, og ingen svarede, da vi ringede på. Næste gang vi kom, løb børnene og legede, men flygtede, så snart de så os . . . Det var præsterne fra den fremherskende kirke der på stedet, der havde været på besøg og fortalt, hvor svært det

ville blive for flygtningefamilien at besøge sig, hvis de blev mormoner. »I vil da ikke have, jeres børn skal blive anderledes, tænkt hvor de andre vil le af dem, og det vil ikke blive let for jeres børn at gå i skole, vi tror ikke, vores lærer kan undervise dem, når de er mormoner«, o. s. v. . . .

Vi er stødt på mange svære problemer herhede. 25% af alle de katolikere, vi møder, har aldrig læst i Biblen, men det er ikke det værste, de fleste flygtninge har aldrig kendt til Biblen, da de er opvokset i lande uden religion udover kommunismen. Med dem må vi starte helt fra bunden, og alle vore lektier er jo lagt an på, at folk i det mindste har hørt om Biblen. Men det går nu godt alligevel.»

Når Christian skriver, at de har succes iblandt flygtningene, mener han, som han skrev i et tidligere brev, at de altid er villige til at lukke dem ind, når de hører, at de er udlændinge, og de er meget interesserede i at høre, hvad de har på hjerte.

Men virkelige resultater har vi ikke hørt noget om endnu. Men de kommer måske først om mange år, når en helt anden missioner står ved deres dør. De har sået sæden, hvem der får lov at høste, ved ingen.

Der har været flere medlemmer nede at besøge Christian, og de har alle fortalt os, at han er meget glad, at han ligner en »rigtig missioner«, og at han bor i en smuk egen i en helt ny bydel og i et dejligt hus med meget søde ejere. Det stemmer helt overens med Christians egen beskrivelse, så vi har ikke grund til andet end glæde. Sidste citat: »Hils alle og tak til dem, der betaler til missionsforlyden«. Næste gang, der kommer nyt fra Christian, vil det blive direkte, idet jeg skal skrive og bede ham sende et brev til Stjernen og alle medlemmer. *Anni Ringheim.*

Niels Ove Sogaard Andersen, Odense

Lørdag den 22. august afholdtes en farvefest for broder *Niels Ove Sogaard Andersen*, Odense, som af Præsident David O. McKay er kaldet på mission til Norge.

Festen afholdtes under medvirken af alle organisationer, som hver især medvirkede i et morsomt og underholdende program, og som ligeledes havde opstillet boder af forskellig art, lige fra loppetov til keramik-legetøj og forfriskningsboder.

I løbet af aftenen blev der spillet op til rigtig høstbal med squaredance og bordsdans, så alle kunne deltage.

Ved aftenens slutning blev beløbene fra de forskellige boder lagt i en smuk

læderkuffert og overrakt broder Niels Ove Sogaard Andersen til hjælp for hans mission. En dejlig aften, hvor han mærkede, at alle var i besiddelse af ånden til at virke for en god sag.

Søndagens nadvermøde var også formet som et missionsar-farvel for broder Niels Ove Sogaard Andersen.

Der blev holdt taler af søndagsskolens forstander, broder Poul Møller, ældsternes kvorum's præsident, broder Henry Haupt, greenspræsident Brigham Ostergaard og søster Johanne Sogaard Andersen. Ind imellem de forskellige taler var der violinsolo af broder Orla Knudsen, Händels »Largo«, sangsolo ved broder Edmund Nielsen, »Jeg har et vidnesbyrd«, og til sidst en tale ved missionspræsident R. Earl Sorenson, som bl. a. sagde:

»Den største opgave for en sidste dages hellig er at forkynde evangeliet. — Det er vigtigt for de unge at komme på en mission, til igennem forkyndelsen af evangeliet bygger de sig selv en grund- vold og vil ikke senere vige fra den sti, Herren har vist dem.«

Som sidste taler stod broder Niels Ove Sogaard Andersen på talerstolen og sagde: »Det er resultatet af jeres eksempel, at jeg i dag kan gå på mission i Norge. En drengedrom er gået i opfyldelse, og jeg vil tænke tilbage på alle mine drengear i Kirken med glæde, fordi I har været med til at opbygge min personlighed«. Til sidst bar han sit vidnesbyrd og takkede alle for den dejlige lørdag-søndag, de havde givet ham.

Man sluttede med at synge »Gud vær' med dig, til vi ses igen« og bøn ved broder Børge Hovsgaard.

Tilstede 92.

Henry Haupt.

Personlige nyheder

FØDELSSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

Aarhus:

Anders Mathiasen, 65 år den 1. okt.
Anker Juel Sloth, 65 år den 17. okt.
Ingeborg Kirstine Sogaard, 65 år den 19. oktober.
Anna Helene Sorensen, 85 år den 20. oktober.

København Centrum Gren:

Edith Thyra Jensen, Borups alle 209, 65 år den 4. oktober.
Rinda Juhl, Fensmarksgade 51, 65 år den 11. oktober.
Niels Christian Arthur Nielsen, Thorsgade 14, 80 år den 25. oktober.

Randers:

Amada Christensen, 90 år den 11. oktober.

København Nordre Gren:

Carl Kjerunggaard, Klokkedybet 34, 80 år den 15. oktober.

København Søndre Gren:

Anna Orbe, Tartinsvej 34, 60 år den 23. oktober.

Dåb:

Kolding: 1. august:

Meta Uth

22. august:

Peder Jeppsen

København Nordre Gren: 8. august:

Margarita Tatjana Jurijewna Hochloff

Hansen

15. august:

Erling Lasse Roesen

Lone Jette Roesen

22. august:

Michael Billeskov Jansen

København Søndre Gren: 15. august:

Knud Helmuth Johansen

Erna Johansen

Aalborg: 21. august:

Lars Henrik Gram Jakobsen

Skive: 22. august:

Irene Skoubo

Ordinationer:

København Nordre Gren: 5. august:

Frederik Sørensen

16. august:

Gert Oliver Torp Roesen

København Søndre Gren: 23. august:

Knud Helmuth Johansen

København Centrum Gren: 5. juli:

Halvor Jørgen Theodor Hansen

Holstebro: 2. august:

Viggo Nielsen Bundgaard

Skive: 16. august:

Frede Jakobsen Skoubo

Odense: 29. august:

Niels Ove Søgaard Andersen

Central Sjælland: 23. august:

Ib Vilfred Ishøj Hansen

Jørgen Ebbe Nielsen

Bryllup i Amerika:

Tirsdag den 23. juni viedes i missionshjemmet i Rochester, New York, søster Anna Margrethe Ilskov Nielsen, datter af afdøde broder Ejnar Nielsen og søster Käty I. Nielsen, Esbjerg, til dr. phil. Bing Ching Yen, søn af Din Yuan Yen, Taiwan, Kina. Vielsen blev foretaget af missionspræsidenten, br. Pedersen, fra ovennævnte mission. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, James B. Lewis, viedes den 2. juli i Salt Lake Templet til Joanne Walsh. STJERNEN ønsker hjertelig til lykke!
Hilsen fra Amerika:
Tidligere missionær i den danske mission, Louis Kirby, sender fra sit hjem i Hyde Park, Utah, sine bedste hilsener til alle dem, han kender, specielt i København.

Døbt af:

Ældste Harold G. Wilsted

Ældste Lynn P. Stoker

Ældste Stanford K. Madsen

Ældste Dale E. Nelson

Ældste Roger Kent Petersen

Broder Hans Billeskov Jansen

Ældste Paul J. Robbins

Ældste Roger Dennis Sorensen

Broder Kaj Aage Gram

Broder Anton Skoubo

Håndspåbyggelse ved:

Ældste Lynn P. Stoker

Ældste Harold G. Wilsted

Ældste Dennis B. Hacking

Ældste Roger Kent Petersen

Ældste Dale E. Nelson

Broder Hans Billeskov Jansen

Ældste Roger Dennis Sorensen

Ældste Paul J. Robbins

Broder Kaj Aage Gram

Broder Anton Skoubo

Til:

Ældste

Diakon

Diakon

Lærer

Lærer

Lærer

Ældste

Ældste

Ældste

Ordineret af:

Missionspræsident R. Earl Sorensen

Broder Arthur Sørensen

Broder Svend Aage Sønderby

Broder Henning Aaager

Ældste John J. Olsen

Broder Anton Skoubo

Missionspræsident R. Earl Sorensen

Broder Josef Thomas Asmussen

Missionspræsident R. Earl Sorensen

Bemærk:

Da det meget ofte sker, at der ved indbetalinger på Kirkens girokonto 333.58 skrives tekst på hele bagsiden af giro-indbetalingskortet, gør vi opmærksom på, at vi fra girokontoret kun får tilsendt den kupon, der findes til venstre på girokortet, og vi er derfor ude af stand til at vide, hvad der står på den øvrige del af girokortet.

Husk derfor: Skriv kun tekst eller bemærkninger, der er beregnet til missionskontoret, på den kupon, der findes til venstre på girokortet, og aldrig på resten af girokortet.

Missionskontoret.

DØDSFALD:**København Centrum Gren:**

Den 25. juli døde søster *Kamaja Viola Leiting*, 49 år gammel. Æret være søster Leitingens minde!

Helsingør:

Den 3. juli døde broder *Niels Christian Borgesen*, 82 år gammel. Æret være broder Borgesens minde!

Missionærforflytninger:

9. august:	Fra:	Til:
Clarke F. Echols	Missionskont.	Amager
12. august:		
Terry N. Booras	Kalundborg	Odense
18. august:		
Paul Erik Emmer	Kbh, Indre By	Holstebro
John E. DeMille	Holstebro	Kbh. Indre By
21. august:		
Clarke F. Echols	Amager	Missionskont.
Ralph C. Dent	Bornholm	Vejle
Gordon A. Westenskow	Aarhus	Hellerup
Donald L. Aiken	Amager	Aarhus
Gayle C. Jensen	Charlottén.	Aarhus
Ralph B. Olson	Nykøbing F.	Aalborg
Stephen Peterson	Hellerup	Amager
Dennis Stowell	Aalborg	Bornholm
David Christensen	Vejle	Fredericia
David Racker	Aarhus	Hellerup
Brent Christensen	Hvidovre	Nykøbing F.
Don A. Hansen	Haderslev	Hvidovre
Daryl Tanner	Hvidovre	Kbh. Indre By

Frank Olsen	Fredericia	Charlottén.
Dale Nelson	Hellerup	Køge
Arva Wahlen	Aarhus	Horsens
Elise Christensen	Horsens	Odense
Kaye Durfee	Odense	Missionskont.
4. september:		
John S. Hansen	Viborg	Aalborg
Larry C. Johnson	Aalborg	Fredericia
Paul J. Robbins	Kvartetten	Viborg
Stephen Thomson	Østerbo	Horsens
John Lewis	Horsens	Søborg
Greg Collinwood	Kvartetten	Søborg
Kenneth R. Sorensen	Hjørring	Nykøbing F.
Bruce D. Hancey	Holte	Lynby
L. Brent Christensen	Nykøbing F.	Kbh. Indre By
Leslie T. Hintze	Østerbo	Vanløse
Grant Gundestrup	Vanløse	Esbjerg
Stanley T. Buxton	Aarhus	Hjørring
18. september:		
Clarke F. Echols	Missionskont.	Nykøbing F.
Ford L. Stevenson	Nykøbing F.	Østerbo

Missionæraflysninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

18. august: *Sharon Lee Hopkins* fra Lake View, Oregon, efter sidst at have arbejdet på Frederiksberg.

1. september: *Michael Bischoff* fra Lowell, Wyoming, efter sidst at have arbejdet i Kvartetten.

Mark M. Petersen fra Tremonton, Utah, efter sidst at have arbejdet i Kvartetten.

4. september: *Lloyd Hansen* fra Shoshone, Idaho, efter sidst at have arbejdet på missionskontoret.

Eric B. Lee fra St. Johns, Arizona, efter sidst at have arbejdet i Lyngby.

5. september: *George Kennedy* fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Fredericia.

Sharon Lee Hopkins

Michael Bischoff

Mark M. Petersen

Lloyd Hansen

Eric B. Lee

George Kennedy

Missionærankomster:

Med S.A.S. via New York er følgende missionærer ankommet til den danske mission:

18. august: *Gert Sommer Jensen* fra Orem, Utah, beskikket til at arbejde på Amager.

Jens Birger Madsen fra Los Angeles, California, beskikket til at arbejde i Valby.

James Michael Victor fra Twin Falls, Idaho, beskikket til at arbejde i Haderslev.

Harry James Larsen fra Torrance, California, beskikket til at arbejde i Køge.

Barbara Ann Christensen fra Manti, Utah, beskikket til at arbejde i Aarhus.

15. september: *Roger V. Sybrowsky* fra Castro Valley, California, beskikket til at arbejde på Østerbo.

Billeder af disse missionærer findes foran i bladet under de pågældende distrikter.

H. P. BALTZER

Begravelsesforretning

(Vanløse Ligkistemagasinet)

Begravelse ordnes overalt - egen rustvogn
Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

VELKOMMEN TIL FREDERICIA

HJÆLPEFORENINGEN i Fredericia afholder basar i
kirkesalen, **Gothersgade 27**

Lørdag den 14. november kl. 19

Vi glæder os til at se så mange som muligt.

På Hjælpeforeningens vegne
Esther Blønd

Corona **TAPET**

Ny eller brugt folkevogn? Så snak med Mogens,
tel. (01) HE 3280, og vær sikker på et godt køb
altid med garanti.

Det verdensberømte Tabernakelkor på LP plader!
Gratis prisliste: send brevkort med navn og adresse
til **UTAH IMPORT CO.** Parcelvej 70 B - Holte
Tlf. (01) 42 00 51

»Mormonismen i Bilder«

Vi har modtaget en ny sending af den pragtfulde, norske bog »Mormonismen i Bilder«, som hidtil har været forbeholdt missionærerne, men som nu også kan købes af medlemmer og venner af Kirken. Bogen er af **Rulon Howells** og indeholder en serie skønne billeder med underlagt tekst om mormonismen og dens historie.

Bogen koster

kr. 30.00

— og kan bestilles ved indsendelse af beløbet på postgiro 333.38,
CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F.

Husk på talonen at anføre, hvad der ønskes.

BASAR I KØBENHAVN

Hjælpeforeningen i **Centrum Gren** afholder basar

Lørdag den 10 oktober kl. 19,30

i kirkebygningen på Priorvej 12.

Der er også underholdning og salg af forfriskninger.

Alle er hjertelig velkommen!

Med hilsen
Inger Hentzen, præsidentinde

ORACO

reklame-papirvarer

BALLERUP - TLF. 97 03 35